

VÅRT MÅL: Et fritt levende selvvirksomt samfunn
VÅR METODE: Selvkontroll og hensynsløs, men objektiv kritikk
VÅRT MIDDEL: Ny livsorientering bygget på Kristusimpulsen

MOTTO: Riv ned alle gjerder som skiller menneskene og hindrer dem fra å oppleve og erkjenne våre dype fellesinteresser innenfor vårt felles samfunn. Frem med helhetsfølelsen og totalitetsbevisstheten. Ned med partipolitikken og klassekampen. Frem med det frie levende selvvirksomme samfunn.

Ingeniør G. E. Bonde:

Bertram Dybwad Brochmann og hans livsverk

En innføring i vår tids
nyorientering

DEL I

Minneforedrag i Ingeniørenes Hus i Oslo 4. mars 1956

Mine damer og herrer, kjære venner!

Jeg har naturligvis gjerne imøtekommet arrangørenes ønske om å gi en oversikt over vår avdøde venn Bertram Dybwad Brochmanns livsvirke, hans forkynnelse, hans tanker og ideer, slik som jeg har lært dem å kjenne under mer enn 20 års nært samarbeide.

Dette er jo i seg selv et veldig emne som ikke kan uttømmes på et enkelt møte. Det måtte en serie foredrag til for å kunne svare noenlunde omfattende på spørsmålene. Det vi kan gjøre på en times tid her, er å gi en liten oversikt over den tankeverden som Dybwad Brochmann viet hele sitt liv til å utforme, gi en oversikt som kanskje kunne være av betydning for den enkelte, fordi det kan gi en sammenheng i dette hans arbeide som nettopp er avsluttet, et arbeide som gikk intenst gjennom førti lange år. Det er så meget mer påkrevet at vi kan se sammenhengen i tingen fordi Dybwad Brochmanns arbeide var så mangfoldig. Han arbeidet tilsyne-latende på så mange felter, at den som bare var oppmerksom på kanskje et spesielt analytisk resultat for et enkelt område, han ble sående i villrede. Men hvis man har fått tak i generalnevneren, hvis man har fått tak i den røde tråd, som binder det hele sammen, så blir det hele enkelt og klart.

Det å klarlegge denne sammenheng det er så meget mer nødvendig nå, fordi Dybwad Brochmann også i levende live ble så lite for-

stått av sin samtid. Det finnes vel neppe i Norges land en mann som er i den grad blitt baktalt, misforstått, forvansket og sabotert som Dybwad Brochmann, og som derfor har fått på seg utnavn som dr. Stockmann, «Folkefienden», som vi kjenner fra Henrik Ibsen ved siste århundreskifte. Han ble en folkefiende fordi han sa sannheten. Som kjent er det sannheten som minst av alt kan sies til den store menneskemengde. Menneskene vil ikke høre om den. Det forstyrrer dem i deres tankevaner. Derfor blir det korsfestelse på Golgata, som også i vår tid, – bare tilpasset forholdene i dag.

Hva var det så for en tanke og ide? Hva var det for en livsoppgave Dybwad Brochmann hadde stillet seg, og som så mange av oss har fått anledning til å følge gjennom årene? Skal vi kunne forstå det, må vi ta tingen fra begynnelsen. Vi må begynne med barndom og ungdom på den stille prestegården oppe i Solør hvor Dybwad Brochmann vokste opp. Det var et harmonisk og vel avbalansert hjem til tross for at hans far, den lærde milde, men allikevel bestemte stiftsprosten – hadde sine meningers mot, noe som satte sitt preg på sønnen etter hvert som han vokste opp. Han følte seg sterkt bundet til sin far opp gjennom hele livet, helt til siste stund. Det var et åndelig fellesskap mellom far og sønn som vi sjelden ser. Og det var til det beste for den unge at han i sin far hadde en myndighet som han måtte bøye seg for i sitt daglige liv. For selv om sønnen måtte sies å være en «snill gutt» gjennom oppveksten, så hadde han også sine meninger som han gjerne ville hevde. Men da ble han passe dempet ned av sin far, som han så opp til.

På ett område var imidlertid den unges opposisjonslyst vakt, og da lot han seg ikke kue. Det var over-

for skolen og den skoleundervisningen han gikk gjennom. Den reagerte han mot. Han ville ikke tygge tidligere fordøyede tanker. Derfor satte han igjennom at han på et tidlig tidspunkt fikk komme ut av skolen og over til det som interesserte ham – det levende liv i naturen, i gartneriet, i botanikken, plantelivet. Senere kastet han seg over det som interesserte ham på det tidspunktet – forretningsliv og bokførsel. På den måten bevarte han gjennom årene allikevel en viss respekt for de institusjoner som omgav ham – en viss respekt for statskirken som hans far representerte – og en viss respekt for de statlige autoriteter som rundt omkring formet meget av det samfunnsliv som han levde midt oppe i.

På det vis gikk tiden helt til 1914 da skuddene i Sarajevo plutselig smalt. Da åpnet seg for Dybwad Brochmanns øyne og sinn den store avgrunnen. Han så hvordan alle de autoriteter og de store menn og institusjoner som han hadde trodd på, hvordan de sviktet. Han hadde ventet at Statskirkens presteskap så vel i Tyskland som her hjemme, alle som en mann skulle stått opp og hindret denne da alle tiders blodige og ødeleggende krig. Han hadde ventet at sosialistene både i Tyskland og her hjemme – sosialismen var jo opprinnelig utgått av Kristi evangelium – han hadde ventet at de fulltallig skulle stått opp, gjort front, og stoppet krigens gang. Ikke noe av dette skjedde, alt fikk gå sin gang, og gjennom fem lange år opplevd vi den første verdenskrigs redsler, mens alle de som hadde åndelig makt og myndighet, uanfektet lot tingene gå sin gang.

Da fikk Dybwad Brochmann syn på staten og statskirken et grunnskudd. Da ble han ferdig med sin tro og med sin aktelse –

først og fremst for den norske og tyske statskirke og stat. Og fra det tidspunkt så han hva der var hans livsoppgave, da følte han hva som var hans kall. Da gjorde han seg det spørsmål: «Når den samfunnsorden som vi lever i, kan føre til noe så forferdelig og redselsfullt som den verdenskrig vi er oppe i, gis der da ingen annen samfunnsordning som kan gi oss varig fred, frihet og velstand på jord?»

Han var klar over at sosialismen, som alle den gang trodde var den nye tids religion og den nye tids samfunnsordning, hadde spillet fallitt slik han hadde sett det for sine øyne. Men hvor gikk så veien? Da kom det ham til nytte det han hadde opplevd i den stille prestegården gjennom sin barndom og ungdom, da han var blitt opplært til og hadde funnet sin glede i å lese i bokenes bok – i bibelen. Og på den bakgrunn sto det lysende klart for ham hva løsningen på verdensfloken var. Den lå i realisasjonen av det gudsriket på jord som Kristus for 1900 år siden var kommet for å lære menneskene: «Komme ditt rike, skje din vilje her på jorden mellom menneskene som den skjer i universet!» – Slik hadde Kristus lært menneskene å be.

Men de hadde jo bedt og mumlet i århundrer uten å være seg bevisst hva de ba om, og hvori gudsriket på jorden besto? Og dette til tross for at den veiledning Kristus ga oss, var tydelig nok? Dette brakte Dybwad Brochmann til å begynne med i villrede. Men til slutt forsto han sammenhengen også her: At tiden ennå ikke hadde vært modnet til å forstå.

Hva er så Guds rike på jord? Hvordan er den samfunnsform som menneskene må leve etter for å oppnå varig fred og frihet og velstand på jord? Det svarte Kristus selv på i den annen bønn da han framholdt: Det det gjelder om er at

«Faderens vilje» og lovmessighet må skje mellom menneskene her på jorden, som den skjer i universet!

Dybwad Brochmann ble klar over at det som var hans kall og livsoppgave, det var å utforske i detalj og klarlegge for menneskene hvordan en moderne samfunnsorden så ut som bygget på de hovedprinsipper Kristus hadde forkynt menneskene, og som gjaldt for gudsriket på jorden og for universet. Hvilke hovedprinsipper var det? Dybwad Brochmann var nemlig slått over at han kunne lese i evangeliet at Kristi lære hadde med samfunnslivet og økonomien her på jorden å gjøre, hva selve dets intimasjon ga anvisning på: «Da tidens fylde var kommet at all verden skulle innskrives i manntall for å skattlegges», da fødtes verdens frelser! Dette var noe som kirke og presteskap hadde gått helt forbi. De hadde etablert Kristi rike hinsides død og grav, og mente Kristi lære ingen forbindelse hadde med økonomi og med menneskenes samfunnsliv her på jorden. Derfor hadde kirkens lære gjennom århundreder ikke båret frukt. Men det fingerpreg som ligger i de siterte ord, det dannet opp-taket til Dybwad Brochmanns forskerarbeid som han seinere gjennom hele sitt liv gjennomførte, og hvor han så Kristus – ikke alene som det enkelte individs, det enkeltes menneskes personlige mentale frelser – men han så Kristus som samfunnslivets genetiske frelser. Det var ikke et enkelt individ som skulle frelses, alle skulle frelses.

Hvilke hovedideer og retningslinjer angav da Kristus gjaldt for Guds rike? Han sa ganske enkelt: Ingen kan tjene Gud og mammon. Økonomispørsmålet var altså av

■ forts. side 10

Vi ønsker alle våre lesere
god jul og godt nyttår

Samfunnsliv

Grunnlagt 1931

Sosialpsykologisk avis
Organ for folkebevegelsen
for ny livsorientering
(Tidligere Samfundspartiet)

Anders Ryste
disponent og hjelperedaktør
6150 Ørsta

Med i redaksjonen

Astrid Strømme
Indre Sædal 16, 5098 Bergen
Tlf. 555 90 982 (mor´gon/kveld)

Bertram Dybwad Brochmann
grunnlegger

Dag Ove Johansen
8200 Fauske
tlf. 756 42 754

E-post: dagoj@online.no
redaktør

Aase Brenne
Utløbakken 43
5260 Indre Arna

Ved innbetalinger benyttes
NB! Postgironr.: 0532.08.40645

Internett: www.samfunnsliv.no

Ble mannen dømt eller frifunnet?

Anders Ryste skriver om Bertram D. Brochmann og dommen på 3,5 år som ble redusert til 2,5 måned.

Herredsrettsdommen på Voss lød på mentalundersøkelse og 3,5 års fengsel for landssvik. Grunnen var et kåseri som han, BDB, fremførte i radio 20. juni 1940. Boka 9de april omfattes ikke av domsgrunnlaget.

Da krigen var over 8. juni 1945, hadde jeg besøkt BDB flere ganger. Jeg kunne være på Kvitheim flere dager sammenhengende for å hjelpe med posten og ta del i gårdsarbeidet. BDBhadde både ku og kalv i fjøset den gang.

Så kom rettsoppgjøret og rettsaken og satte en stopper for gårdsdriften.BDB ble trukket for retten og dømt. Han ble ikke dømt for sin lære, men fordi han i kåseriet sitt smigret Hitler.

Nå vet vi imidlertid hva som skjedde i junidagene 1940 og i månedene etter. Fylkesmann Kristensen arbeidet febrilsk for å skaffe landet vårt et norsk styre så lenge krigen (okkupasjonen) varte. Et administrasjonsråd hadde vi, men det var spørsmål om å utvide det med representanter fra landets etablerte partier. For Samfunnspartiet ble øvingslærer Martin Strømnes foreslått som kirke og undervisningsminister.

I denne sammenheng bør vi se Brochmanns forsøk på å få Hitler i tale. Det kommer frem i dag at Hitlers mann i Norge, Terboven, var enig i at denne løsningen burde forsøkes. Men Hitler ville først ha vår norske konge avsatt. Det gikk vår rømte konge imot. Dermed var veien igjen åpnet for Quisling. Et utvidet administrasjonsråd falt i fisk. Et quislingstyre ville medføre borgerkrig, mente nordmenn flest, men Quisling kom. Brochmannn-dommen ble stadfestet av Høyesterett. Å få saken gjenopptatt viste seg umulig. Men så skjedde dette:BDB var blitt mentalitetsundersøkt og havnet deretter på Ilebu. Han skulle sone sin dom! På Ilebu gikk det fint for den dømte. Han var jo gartner og etter kort tid var han blitt overgartner og hadde skapt seg et godt miljø på statens regning.

Peter Hoff i Ålesund hadde overtatt Samfunnsliv. BDB,s avis. Brochmann fikk betenkninger av flere som grundig hadde studert hans nye lære. Den mest fremskutte av disse var dosent Johan Vogt (sosialøkonomen). Han kalte BDB pioner innenfor moderne sosialøkonomisk tenkning.

Peter Hoff fikk vite at BDB hadde denne betenkningen på Ilebu. Han dro til leiren og fikk kopi av betenkningen og kom seg derifra. Så satte han opp på Samfunnslivs forside hele dokumentet. Da dette kom myndighetene for syn og øre, kom der beskjed fra Gerhardsen-regjeringen ved hans justisminister Gundersen at Brochmann vilkårsløst skal slippes fri. Dermed var han fri og frank tilbake på sitt kjære Kvitheim. Men Gerhardsen-myndighetene visste vel om at BDB skrev sine artikler i Samfunnsliv. Dermed ble avisen boykottet av Typografforbundet. Det nyttet ikke lenger å få hjelp til å trykke.

Av helt ukyndige i typograflaget lyktes det likevel å få avisen utgitt under boykotten. Advokat Gjørven i Ålesund forteller til meg over telefonen etter at boykotten var over at han var leder for Heimevernet og han hadde oppdrag til å stanse avisen. Men, sa han, det kan jeg fortelle: Vi foretok oss ingenting!! Vi visste så vel at dere som arbeidet med samfunnsliv var ingen landssvikere.

Brochmanns straff var ikke og ble ikke 3,5 år, men derimot 2,5 måneder. Myndighetene skammet seg og der kom igjen vett i rettsapparatet. Både Brochmanns radiotale 20. juni 1940 og hans bok 9de april var et ledd i den mentale kampen som våre gjenværende myndigheter kjempet, for å beholde et norsk styre, under krigen. Ingen av de som var med i denne mentale krigen skal ha skam for det. Heller ikke Dybwad Brochmann og hans mange venner. De talte 45.000 den gang. Og lett kan det bli like mange en gang til, om ikke styresmaktene også får kristenvett, også på det sosialøkonomiske plan. Ja, slik professor dr. Johan Vogt gir sin orientering om. Vareoverfloden kan ikke møtes med partiliberalisme, men med organisert og lønnsomt prisfall.

Kronerulling

Takk til alle dere som har betalt for KUNSTEN Å LESE BIBELEN. I tillegg har mange av dere betalt ekstra slik at vi fører over det overskytende til kronerullingen til støtte for avisen. Med forbehold om feil (pr. 5.12.2007):

SAK	876
BDO	300
AW	227
SO	77
RP	77
BK	27
HA	77
EWf	127
RF	127
AS	177
VRS	77
PM	27
AB	77
KRS	127
ØF	77
ML	127
HMT	27
JR	77
AR	77
GV	127
NM	27
JL	77
LE	77
TBB	127
SO	77
NN	77
NN	377
NN	876
NN	492
NN	77
NN	177
NN	227
NN	77
NN	77

Takk for all støtte til avisen og bokutgivelsen. God jul og godt nyttår til dere alle som har bidratt til at arbeidet kan fortsette.

AS DOJ AR

Samfunnsliv trenger din støtte

SAMFUNNSLIV PÅ CD

Avisens årganger 2002-2007 (66 nr) som pdf-filer på CD for kr. 200,- pluss porto kan bestilles fra samme adresse som Kunsten å lese Bibelen

LEDER -

ÅRETS VIKTIGSTE BOK

KUNSTEN Å LESE BIBELEN

Av Bertram D. Brochmann

Boken er utsendt til de fleste som står på abonnentslisten for Samfunnsliv. Fordi vi sender ut boken på denne måten, må vi regne med noe retur – men ikke så avskrekkende mye hittil. Problemet var at det på gireringsblanketten står at man ikke behøver å returnere boken – bare beholde den uten å betale og gi den bort til en eller annen. Men da må man jo åpne konvolutten med boken for å finne dette ut – på selve konvolutten står returadressen til redaktøren av Samfunnsliv (noe Posten krever i denne sammenheng) og da er det noen som ikke bryr seg med å åpne og heller da bare returnerer boken.

Vi takker alle som har mottatt boken og betalt for den. Det er fortsatt mulighet for å bestille flere – slik som f.eks. Ove Nielsen på Lillehammer har gjort for å kunne dele den ut til folk han mener kan ha nytte av den og ta lærdom av den. Flere oppfordres til å gjøre det samme. Ove Nielsen ønsket å gi den direkte til folk innen kirken. Det er nok vanskeligere å takke nei til en slik gave ansikt til ansikt.

Vi vil få takke alle støttespillere av Samfunnsliv og bokutgivelsene for vist interesse og bidrag til utgivelsene og utsendelsene.

Over nyttår er det den engelske utgaven av Kunsten å lese Bibelen som skal ut. Regner med å minske skriftstørrelsen slik at boken blir på rundt 350 sider (mot 426 på den norske). Dermed kan man spare kostnader – noe som er veldig ”in” i våre dager på alle bauger og kanter.

Når det gjelder avisens fremtid, så sliter Samfunnsliv med økonomien og opplaget i likhet med mange andre aviser i Norge i dag. Papirutgavene minsker i opplag. Unntaket er noen få lokalaviser som kan vise til positive tall, bl.a. Saltenposten på Fauske.

Vi må vurdere fortløpende Samfunnslivs fremtid og utgivelsesrate. Avisen utgis nå 11 ganger i året til en sum av vel 140 000 kr pluss porto på nærmere 50 000 kr. Dette er store summer for et lite forlag. Utgir vi annenhver måned og øker sideantallet til 16, kan prisen gå ned til under 100 000 pr år. En annen utvei er å endre fra avis til hefteformat/tidskriftformat med flere sider og sjeldnere utgivelser (jfr. Alternativt Samfunn) . Dette må vi komme tilbake til og vurdere seriøst i løpet av 2008. For fra og med 2009 må det ha kommet en løsning som kan begrense kostnadene på utgivelsen av Samfunnsliv.

Regner med at salget av Kunsten å lese Bibelen skal dekke kostnadene for trykking og porto og kanskje skape et lite overskudd for nye utgivelser. Engelske utgaver av Kristus i samfunnet og Totalitetsøkonomien skal utgis i løpet av de nærmeste årene. Det er mye arbeid som skal gjøres i forbindelse med bokutgivelsene. Tiden strekker ofte ikke til.

Undertegnede og Astrid Strømme har delt ansvaret for avisen med halvparten av utgivelsene hver (annenhver måned). Dette har lettet arbeidet for undertegnede betraktelig, men pga arbeidet med bøkene og oversettelsene, ser undertegnede på muligheten for å kunne finne en annen som kan ta over redaktørjobben og avisansvaret sammen med Astrid Strømme slik at undertegnede kan konsentrere seg som bokutgiver i de nærmeste årene.

Med ønske om en god jul og et godt nyttår.

DOJ

☐ DOJ

Redaktører 2007

JANUAR: Dag Ove Johansen
FEBRUAR: Astrid Strømme
MARS: Dag Ove Johansen
APRIL: Astrid Strømme

MAI: Dag Ove Johansen
JUNI: Astrid Strømme
AUGUST: Dag Ove Johansen
SEPTEMBER: Astrid Strømme
OKTOBER: Dag Ove Johansen
NOVEMBER: Astrid Strømme
DESEMBER: Dag Ove Johansen

Den muslimske veknelsen

Dag H. Nestegard
Journalist og filmprodusent

KRONIKK Dagbladet
9.11.2007,

Anbefal

Store delar av den muslimske verda gjennomlever no ein djuptgripande antvestleg vekkelse som viser seg på alle samfunnsplan. Med Egypt som utgangspunkt dokumenterer vi (fotograf/redigerer Mohammed Alayoubi og under-teikna) gjennom filmen «Vekkelsen» denne nye religiøse oppvakinga i den muslimske verda.

Vekkelsen i den muslimske verda har mange slåande likskapar med vår eigen bedehuskultur. Det kan vere mange årsaker til denne veknelsen, men teikna ser ein overalt. Arabiskunnige merkar det til dømes når ein snakkar med folk. Folk flest flettar ein heil masse religiøse utsegner inn i det daglege språket, og på gata i Kairo er no sløret langt meir framtredd enn på veldig mange år. Drosjesjåførane spelar ikkje musikk i bilane sine lenger, i staden har dei kassetar med moralske formaningar frå imamen og forteljingar om livet til profeten. Og folk ber meir enn før. Dette har mellom anna den konsekvensen at store delar av samfunnslivet stoppar opp fleire gonger om dagen. Vi snakkar om ein brei og djuptgåande vekkelse, men der det store fleirtalet av dei truande er fredelege menneske som er mot vald.

Egypt er viktig fordi landet er ein sentral rollemodell i den arabisk-muslimske verda. Det som skjer i Egypt har historisk sett all-

tid hatt konsekvensar for resten av den muslimske verda. Difor har vi valt å filme i hovudstaden Kairo.

Kva er så årsaka til denne veknelsen? Kvifor blir den jamne egyptar meir religiøs? Amnesty rapporterer om massive brot på menneskerettane og undertrykking av islamistar i landet og Transparency International har dokumentert omfattande korrupsjon, men dette er berre ei delforklaring.

Etter det arabiske nederlaget mot erkefienden Israel i 1967 stod det klart for dei fleste at president Nassers arabiske sosialisme var død. Seinare kom etterfølgjaren Sadat med marknadsliberalistisk tankegod. Etter at han også var ute av saga, likvidert av militante islamistar i 1981, tok visepresidenten hans, Moubarak over makta og innførte unntakslover som framleis er gjeldande. Alt dette medan palestinarane vart behandla av verdssamfunnet på eit vis som gjorde den arabiske verda svært opprørt.

Nederlaget i 1967 og den feilslåtte politikken til Sadat fekk mange egyptarar til å innsjå at verken sosialisme eller kapitalisme var dugande modellar om ein ville ha eit rettvisst og godt samfunn. Det oppstod eit ideologisk tomrom kor islamismen rykte inn.

I dag er det vakse fram ein stor islamsk sektor med eigne skular og sjukehus fordi staten ikkje har klart å levere det som var lova etter revolusjonen i 1952. Folk er desillusjonerte fordi det egyptiske velferdsprosjektet er køyrt i grøfta. Dei dødes by i Kairo kan tene som eit grotesk døme på regimets fallitt. Berre på denne store gravplassen bur det fleire hundretusen menneskjer. For desse sosialt utar-

ma menneska er det religionen som gir trøyst og eit verdig liv, og med bakgrunn i denne sørgjelege tilstanden grip egyptarane til sitt eige, til islam og til islamisme. I filmen snakkar vi med bror til Hassan al-Banna som skipa Den muslimske brorskapen i 1928. Dei ytterleggåande islamistiske rørsleane reknar alle den moderate Brorskapen som opphavet til islamismen. Gamal al-Banna meiner den muslimske verda er lei av konsum og forbruk, og at folk vil ha noko anna enn sjølvdyrking og egoisme. Sjølv reknar han seg som liberal demokrat. Han meiner muslimane som bur i Europa representerer dei verste sektene i Islam.

Den internasjonalt kjende egyptiske menneskerettsaktivisten Saad Ibrahim meiner islamismen er i kraftig vekst grunna vestleg intervensjon og no sist det amerikanske felttoget i Irak. Han meiner at kvar gong menneska i den muslimske verda opplever ei stor ekstern utfordring eller blir slått, strekkjer folk seg etter religionen for trøyst, for å forstå, og for solidaritet.

Når det gjeld det egyptiske sekulære regimet har det ikkje vore mogleg å få nokon i tale frå den kanten. Generalsekretær Amr Moussa i Den arabiske liga, som lenge var utanriksminister i landet, meiner vekkelsen er eit uttrykk for djup frustrasjon grunna ei rekke ulike forhold og då særleg den dårlege behandlinga av palestinarane, men han prøver å avdramatisere det heile ved å seie at arabarane alltid har vore eit religiøst folk.

Dia Rashwan ved det anerkjente forskingsinstituttet al-Ahram i Kairo viser til at det har vore 16 val i den muslimske verda dei siste

åra, og at islamistane har gått fram på alle frontar frå Marokko til Indonesia.

Ser vi nærare på islamismen som politisk retning er det klart at den breie moderate rørsla er fredelig og hevdar seg å vere demokratisk. Den muslimske brorskapen høyrer med i dette bilete. Når det gjeld den radikale fløya er det nærliggande å ta utgangspunkt i boka Vegmerker, som er det revolusjonære Islams politiske manifest. I boka argumenterer forfattaren Sayyid Qutb for det han meiner er den rette vegen til det sanne islamske samfunnet. Egyptaren Qutb var samtidig med Hassan al-Banna men valte altså ein meir radikal kurs.

Målet til al-Qaida og liknande grupper er å etablere ein stat som er styrt av guddommelege lover. For å fullbyrde ein slik stat, er første steg å avgrense påverknaden frå ikkje-muslimske land. På den måten får den muslimske shariastaten tilbake sin eigen sanne muslimske styrke. Så seier Qutb at den som trur dette kan gjerast utan å bruke vald tar feil, og at dersom presidenten i eit muslimsk land er ein fråfallen må han avrettast. Dersom dei politiske styresmaktene ikkje er i stand til å fullbyrde denne dommen, må ein fortropp av dei truande utføre oppdraget. Etter det blir det meir eit praktisk spørsmål om kven som skal utføre sjølve avrettinga.

Islamisten Montasser Zeyat sat på 1980-talet fengsla saman med nestleiarer i al-Qaida, Aiman el-Zawahiri. Montasser, som no arbeider som advokat for unge islamistar, seier situasjonen i Egypt no er heilt på brestepunktet og at det berre er eit tidsspørsmål før isla-

mistane tar over makta. Om dette kjem til å skje gjennom demokratiske val eller gjennom ein revolusjon lik den vi såg i Iran, er han ikkje sikker på, men han er sikker på at det skjer.

Observatørar meiner den muslimske verda og Midt-Austen spesielt no må gjennom ein periode der slagordet om at Islam er løysinga skal prøvast ut i praksis. Korleis dette kjem til å gå, om islamismen i posisjon lar seg kombinere med demokrati, er det få eller ingen som i dag kan svare overtydande på. Islamistane på si side hevdar at dette ikkje vil vere noko problem. Likevel er det ein nøktern observasjon at islamistane representerer ein totalitær ideologi. Det er difor på sin plass å spørje om dei vil gje kommunistar, ateistar og liberalistar fulle rettar i eit demokrati der islamismen er styrande. Vil dei til dømes arrangere nyval etter at dei har fått makta? Til det svarer dei at når den islamske shariastaten er ein realitet har ein nådd det høgste sivilisasjonsnivået, ein stat gitt av Gud, og på det stadiet ser dei ingen grunn til å «gå tilbake til» ei demokratisk styreform fordi shariastaten er rettvis for alle.

Det ligg eit håp i dei spede forsøka på å etablere islamdemokratiske parti slik vi kjenner modellen frå dei kristelegdemokratiske partia i Europa. Slik sett vil utviklinga i Tyrkia vere eit sveinestykke for dei moderate islamistane dersom dei vil overtyre oss andre om at dei verkeleg er demokratar også i praksis.

Romerikes Blad onsdag 7. november 2007:

Skummelt Eu-direktiv

I forslaget til nytt diskrimineringsdirektiv vil EU registrere hvilken rase vi tilhører. Et uhyggelig og hodeløst forslag.

Rune Westengen

Registrering av rase. Ordene gir ekle assosiasjoner, selv om det hevdes med styrke at formålet med registreringen er å bekjempe diskriminering.

Hva kan slike opplysninger brukes til?

Svenske EU-parlamentarikere er i alle fall skremt av forslaget, og at det ble sendt videre til EU-kommisjonen med stort flertall.

– Det är galenskap, sier Christopher Fjellner (Moderaterna) til Aftonbladet.

– Snart begynner de vel å stemple en «J» i jødernes pass igjen, sier han.

Kontroversielt

Det er altså i forbindelse med EUs nye diskrimineringsdirektiv at det kontroversielle forslaget er fremmet. I dokumentet står blant annet at Europaparlamentet anbefaler medlemsstatene å overveie innsamling av statistiske opplysninger om raser og etniske grupper.

Fjellner forklarer at formålet er å gjøre etnisk diskriminering målbar, og at intensjonene dermed er gode. Han reagerer likevel med vantro.

– Bare det at de overhode bruker rasebegrepet føles veldig underlig, sier han. Enda underligere er det at forslaget ble sendt videre med stort flertall. Dermed kan det ende som lov, når EU-kommisjonen er ferdig med det.

I så fall må medlemslandene sette i gang registrering av innbyggernes rase, og sende opplysningene til Brussel.

De svenske utsendingene sier til Aftonbladet at de ser med uro på utviklingen.

Ufattelig

Utenfra virker det helt ufattelig at noen i 2007 kan fremme slike forslag – og få flertall for dem.

Det bringer tankene inn på uhyggelige ord om rasehygiene og de mange uhyrlighetene som ble gjennomført her i Europa så seint som i forrige århundre.

Skal vi som ikke levde i krigsårene også få oppleve at for eksem-

pel jødene skal registrere. Hva vil folkegrupper som har vært utsatt for grusomme overgrep ene og alene på grunn av sin rase føle? Vi har langt fra ren samvittighet på dette feltet i Norge heller. Hva vil samene mene om raseregistreringen? Hva vil taterne tenke om det? Sigøynene?

Hva kan ikke et slikt raseregister brukes til?

Vi europeere bør ha lært av vår skammelige fortid. Tyskerne kan da ikke være komfortable med å bidra til at den store, europeiske unionen skal lage seg slike uhyggelige regler.

Evige arr

Det er først og fremst jødeutryddelsene som dukker opp i bevissheten i kjølvannet av nyheten fra EU-parlamentet.

At tragedien ikke er glemt, får vi daglige bevis for i norske medier, heldigvis. Slike forbrytelser skal ikke glemmes.

Fortsatt raser debatten om hvor mye den enkelte egentlig visste. Denne uka påstår Bjørn Østring,

som kjempet på tysk side i krigen, i et innlegg i Aftenposten at han først etter krigen fikk vite om tyskernes forbrytelser mot menneskeheten. «Ikke minst folkemordene på jøder, sigøynere og andre folkegrupper», skriver han.

I et slikt klima er det foruroligende at forslaget om raseregistrering ikke har vakt større oppsikt og

motstand.

Forslaget framstår i beste fall som helt unødvendig. Hvordan skal en registrering av menneskers rase brukes til å unngå rasediskriminering?

Et slikt register hører vel egentlig bare hjemme i en rasistisk organisasjon.

For vi er vel kommet litt videre her i Europa. Vi tror da ikke lenger at menneskelige egenskaper er knyttet til rase?

RELIGION DREPER

I den kristne avisen I DAG sto følgende å lese forleden:

–Arabiske muslimer dreper afrikanske muslimer;og to millioner afrikanere sitter nå i flyktningleirer under grusomme omstendigheter som følge av borgerkrigen i Darfur. Disse har nå begynt å stille spørsmål om sin egen religion, og mange søker nå åpent til Jesus og Bibels Gud. Det kan Jan Ernst Gabrielsen fortelle.

Dette er vel ikke noe nytt under solen? Tenk på hvor mange kristne som har drept kristne gjennom historien også? Feks tutsier mot hutuer, begge så katolske kristne som det kan gå an i verden.

Det kan være noe å skrive hjem om også i IDAG...

DOJ

Afghanistan – krig for at jenter skal få gå på skule?

Mener Stoltenberg angrepskrig er riktig for å styre andre stater slik vi ønsker?

Hallgeir Wuttudal, debattant på Dagbladet.no

LESERKOMMENTAR Dagbladet

Torsdag 22.11.2007,

Anbefal

I ein kronikk i Aftenposten i dag skriv statsministeren vår at ein av hovudgrunnane til at vi skal vere med på å okkupere og krige mot motstandsørsla i dette landet er for å sikre at jenter skal få gå på skule.

Synest statsministeren vår, som elles i mange saker synest å vere ein fornuftig mann, at angrepskrigar og okkupasjonar er rette måten å få andre statar til å styre slik vi (som veit best) synest det burde gjerast?

Mange land har liten respekt for menneskerettar og demokrati, fak-

tisk har langt over halvparten av verdas befolkning slike styresett. Skal så vi (som framleis veit best) angripe og okkupere desse?

Viss vi som har "perfekte" styresett meiner at det ikkje er andre måtar å få andre til å lære og kopiere desse enn gjennom truslar og vold, så kan vi vel ikkje vere så overtydde om at vi er så perfekte likevel?

Viss Jens verkeleg meiner at det er legalt å gjennomføre ein angrepskrig mot eit land fordi deler av ei terroristgruppe som er mistenkt for ei terrorhandling har tilhaldsstad der så er ikkje mange land trygge.

Når det gjeld Afghanistankrigen, så var vel ingen av dei som utførte angrepet på bygningane i USA frå Afghanistan. Dei var derimot frå USA-vennen Saudi-Arabia som framleis har eit prestestyre ikkje ulikt dåverande styre i Afghanistan.

Det har vel også hendt at folk som er busett i Noreg kjenner nokon som har utført kriminelle handlingar utanlands. Om slikt skjer på nytt, er vi då legale an-

grepsmål for det landet der denne handlinga blir utført?

Viss Jens og dei andre styrande i dette landet verkeleg ynskjer fred og sameksistens og best mogelege vilkår for alle folk i verda, så er det heilt andre grep enn slike angrepskrigar som Irak- og Afghanistan-krigen på grunn av stormaktsinteresser som må til.

Kva med å arbeide for ei verdenspolitiordning etter modell frå velfungerande nasjonale politi- og rettsvesen? Slike politistyrkar må slå til både ved angrep og aggresjon frå utanlandske styrkar og også ved innanlandske overgrep mot eiga befolkning.

Uavhengige domstolar må då også ha mynde til å dømme ansvarlege statsleiarar som bryt lovene. Eit generelt tiltak mot land som utfører alvorlege overgrep mot eiga eller andre land si befolkning kan vere (i tillegg til handelsboikott) vere utestenging frå internasjonale idrettsarrangement inntil tilbaketrekking av okkupasjonsstyrkar er utført eller tilfredsstillande nivå for demokrati og menneskerettar er oppnådd.

Ny energistrategi for Norge?

Av Odd Handegård

Det var nok mange som skvatt i stolen nylig da meldingen kom om at lille Norge skal hjelpe EU-landene med å nå sine klimamål, blant annet målsettingen om at 20 prosent av EUs energiforbruk skal komme fra fornybare kilder – i 2020.

EU skal de nærmeste årene bygge en mengde nye vindmøller, men når vinden spakner på kontinentet, skal Norge være parat med en reserveløsning, nemlig oppspart vannkraft fra fulle magasiner i norske fjell. Informasjonssjefen i Energibedriftenes Landsforening (EBL) jubler: Dette vil både miljøet og norske kraftverk tjene på, mener han.

Nå kan man naturligvis lure på hva slags energi norske husstander og norsk industri skal bruke i de periodene EU trenger vannkrafta vår. Så vidt jeg kan se finnes det tre alternativer.

For det første kan Norge få den kullkrafta EU ikke trenger, dersom EU får vannkraft av oss. For det andre kan vi etter hvert kanskje bruke kostbar kraft fra pellets og vindkraft m.m., og for det tredje kan vi senke innetemperaturen i boligene våre, vi kan dusje mindre og vi kan hakke litt mer tenner om vinteren. EBL vil trolig satse på en kombinasjon.

Det mest interessante med den nye genistrekken som skal sikre EU litt grønn energi (uten å måtte ren-

se kullkraftverkene sine), er at de norske husstandene skal betale festen. EBL lover kraftig økte strømpriser.

Gammel og ny strategi

Som mange vet, har Norge mer vannkraft enn vi trenger, selv om kraftpolitikkerne i mange år har hevdet det motsatte. Sist ute med feilinformasjon, var LO i sin nye «Klimastrategiske plan» (oktober 2007) der det faktisk hevdes at «Norge er i ferd med å bli en netto importør av elektrisk kraft». Hvor LO har dette fra, er en gåte. Påstanden har aldri vært mindre sann enn den er i dag.

Den nye kraftstrategien fra EU og EBL likner på den gamle. Forslaget om at Norge skal eksportere grønn energi til EU i bytte med brun energi fra EU, kommer denne gang riktignok fra Tyskland, og ikke bare fra norske kjeltringer med slips, dress og siviløkonomeksamen. Ser man nærmere på strategien, er den i realiteten nokså identisk med hva bransjen lenge har ment: Strømprisen til norske kunder må flerdobles for at det skal være mulig å tjene penger også på annen «fornybar energi», altså på pellets, bioenergi, vindkraft, bølgekraft, solceller, minikraftverk, m.m.

Det nye i EUs strategi er at den planlagte flåingen av folk ikke lenger skal kalles flåing, men «miljøtiltak»!

Kostnadsproblemet

Produksjonskostnadene på vannkraft er ufattelig lave (cirka fem øre pr. kWh), så lave at annen fornybar energi ikke er konkurransedyktig. Kraftbransjens forsøk på å øke strømprisen på permanent ba-

sis, har hittil vært nokså nedslående. Årsak: Eksportkapasiteten til EU har vært for begrenset til at man har klart å tømme de norske magasinene, for dermed å skape en kunstig kraftmangel. Men det er nå et visst håp underveis. Norge er i ferd med å bygge ut kabelnettet til kontinentet – en ny kabel til Nederland blir for eksempel ferdig i disse dager.

I tillegg til at myndighetene og markedet arbeider for å gjøre vannkrafta dyrere via den nordiske kraftbørsen Nord Pool, bidrar staten med store subsidier for å gjøre den øvrige fornybare energien mindre ulønnsom. Dette kombineres med et meningsløst avgiftssystem – også dette kalles et «miljøtiltak» av myndighetene og av naturvernorganisasjonene.

Miljøpolitiske avgifter?

Avgifter er som kjent tradisjonell Høyre-politikk. Avgiften på en vare eller en tjeneste er de samme i kroner og øre for kjøperne, uavhengig av kjøperens privatøkonomi. Dessverre har også den rødgrønne regjeringen tatt i bruk de samme, ikke-progressive avgiftene: Matmomsen, strømagiftene, avgifter på CO2 (også på grønn energi!), rushtidsavgift, bensinavgift, bomavgift – i Tromsø snart også piggekkavgift osv.

De som har best råd, ler av regjeringens avgiftspolitik, mens de som skulle ha vært rødgrønne velgere, får problemene (og mange stemmer Frp i protest). Skal staten skaffe seg økte inntekter, bør det naturligvis skje over skatteseddelen, etter en progressiv modell, med konsekvenser langt ned i middelklassen, og ikke gjennom avgifter som et stykke på vei opp-

hever virkningen av den progressive beskatningen.

Regjeringens miljøtiltak skal ikke bare svi – de skal svi vesentlig mer for folk med vanlige inntekter enn for den mest velstående delen av befolkningen.

Miljøsakene i vanry

Politikerne og kraftbransjen er i ferd med å sette miljøsakene i vanry. Mange av de tiltak regjeringen foreslår når det gjelder klimapolitikk, er rettet mot hva Ola og Kari kan gjøre, ikke mot hva de store forurenserne (Statoil/Hydro, handels- og havfiskeflåten, internasjonal flytransport etc.) kan og bør gjøre. Det meningsløse i regjeringens strategi illustreres av det faktum at Norge kun er ansvarlig for to promille (!!) av CO2-utslippene i verden, og av at du og jeg kun har ansvaret for en bitte, liten del av promillen. Tar vi med all olje og gass som eksporteres urensset fra Norge, blir CO2-tallene naturligvis høyere – ikke for Ola og Kari, men for Stoltenberg, Haga, Halvorsen, Solheim, Solberg, Jensen,

Lund og Reiten.

Det lille hver enkelt av oss kan gjøre med CO2-utslippene i Norge, har mikroskopisk betydning for det globale miljøet. Likevel retter de norske myndighetene miljøkravene mot oss. Myndighetene og EU har galt fokus – det er liten grunn til å følge myndighetenes anbefalinger.

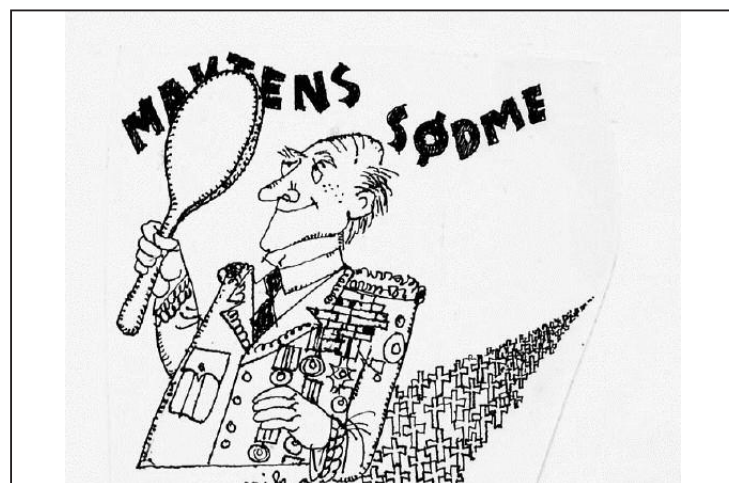
«Nei til EU» har uten tvil fått enda en god sak.

Medlemskap i VANNBEVEGELSEN

kan tegnes ved å betale inn medlemskontingent til konto 1254.05.18244.

Medlemskap ut 2007+2008:	kr. 250,-
Arbeidsløs, student e.l.	kr. 100,-
Vannverk, organisasjoner o.l.	kr. 1.500,-

VANNBEVEGELSEN
Buerstranda 6
3234 Sandefjord

Rettslokalene-, Samfunnets Offersted

Myndigheter rundt omkring i EU, inklusive Norge er flinke til å infiltrere og avsløre terrornettverk.

Men å infiltrere og avsløre Nar-koens absolutte bakmenn det klarer de ikke.

Istedet plukker og ofrer de Nar-koikaens Slaver - Samfunnets Tapere - på Samfunnets Offersted - Rettslokalene. Hvem er det de beskytter?

Vi bevitner en gjennomført unnfallenhet overfor problematikken fra den myndighet som har best innsikt i narkotikaens mange irrganger, nemlig politiet.

Hvorfor sender politimestrene sine folk ut for å plukke disse aller minste, disse ulykkelige mennesker som er blitt avhengig av sitt misbruk. Disse samfunnets tapere som driver å kjøper og selger GRAM for å tilfredsstille sitt misbruk og samtidig "finansiere" det med litt videresalg? Dette konsentreres politiressursene mot samtidig som tonnevis av stoff transportereres over grensen.

Politimestrene her i landet må nå legge unnfallenheten og redselen for egen karriere til side og ta sitt samfunnsansvar på alvor.

Våre skattemidler skal ikke brukes til å frisere Narko Baronens "gressmatter" (alle taperne) for at det skal se fint ut. Samtidig som øynene lukkes for Narko Barone-ns tonnevis av "gjødsel" som parallelt spres over de samme "enger" - over taperne - over samfunnets "ugress" - over de som samfunnet senere holder "Offergilde" over i rettslokalene.

Dette skjer mens de som skulle vært "offret" går fri og kan stryke hvitsnippene sine og fremstå som "gode samfunnsborgere" høyt oppe på samfunnsstigen.

Politiet, påtalemyndigheten og de feige politikerne burde ikle seg skammens ansikt. De har tapt sin verdighet i det samfunnet de skal være byggere og voktere av. De tje-

ner definitivt ikke folket gjennom sin feighet og unnfallenhet-, og hvem tjener de da?

Den største Kynismen i dette markedet er ikke den påtalemyndigheten gjennom Aktorene i rettslokalene nedfeller over taperne. Den største Kynismen praktiserer de selv i stor stil, for de påstår seg å forvalte sannheten om narkotika distribusjonen i "maskopi" med politiet.

I begynnelsen av november i 2006 ble det opplyst i media at 3 litauere er tatt med hele tre kilo amfetamin og 30 000 Rohypnol tabletter i Arendal. Et litauisk narko-nettverk skal angivelig være etablert?

Men det stilles ikke spørsmål i media om hvilke store finanshaier som sitter bak og trekker i trådene, og ennå mindre om produksjonsstedet. Derfor blir disse aldri tatt. Media unnlater meget bevisst å sette dette på dagsorden. For det kan vanke represalier.

De nøyer seg i stedet med å bivåne represaliene overfor de stakkars taperne som tyster fordi de ikke er like smarte i sin beduggede tilstand.

Det tragiske er at dette systemet får gå sin gang uten å bli infiltrert og avslørt slik ekspertisen eminent infiltrerer og avslører terrorens nettverk.

Disse profitørene på toppen er holdt helt utenfor narkobekjempelsens agenda og debatter, og ofres ikke en tanke i denne "kampen". Ikke en gang de ideelle foreningene på dette området har fokus i denne retning.

De er så vanskelige å ta sies det med lav stemme, og "offerseremoniene" i rettslokalene med taperne som offerlam får pågå - med Påtalemyndigheten som "seremonimester" og Dommerne som "bødler".

Lars Rønbeck

Nytt håp for Ruslebo

Av Willy Nilsen

Ved siden av Il Tempo Gigante er Ruslebo Norges mest kjente bil. Bilen ble allemannseie og et kjennemerke på en stor kunstner, som gledet folk over hele landet med sine spesielle karikaturtegninger. Odd Einarson tegnet mer enn en halv million nordmenn. De fleste er tatt vel vare på som familieklenodier, og pryder vegger i de tusen hjem. Einarsons bil har forfalt de siste årene, men nå er det håp for Ruslebo igjen...

Kommunen kan tenke seg å benytte Ruslebo til utstillinger eller på annen måte om sommeren.

Den aller første husbilen kom på veien i 1947, og ble starten på et kunstnerliv uten sidestykke her i landet. Einarson dro til byer, tettsteder og over alt hvor folk var samlet for å tilby sine helt spesielle ferdigheter som tegner. Han hadde både faglig bakgrunn og lang erfaring, og brukte bare to-tre minutter på en tegning. Folk sto i kø, og kom som oftest gledesstrålende ned trappa fra Einarsons atelier.

Det er Kragerø kommune som eier Ruslebo, bilen så mange vil huske med glede. Svak økonomi og andre prioriteringer har gjort at Ruslebo ikke har fått sitt hverken daglige eller årlige stell på en god stund. Men nylig tok mekanikere hos Linkjendal Bilverksted i Sandidal fatt på oppgaven med å gjøre Ruslebo kjørbare.

- Vi har hatt planer for Ruslebo, men økonomien har ikke tillatt store arbeider, sier kultursjef Harald Bothner. - Men nå har bilen fått ny aksling, og Linkjendals folk har gjort den kjørbare. Forleden var den på veien igjen, og ble kjørt til Toppens Bruk. Nå skal det vurderes hvordan bilen kan restaureres. For det er jo ikke bare det rent tekniske som har forfalt. Bilen må renoveres både utvendig og innvendig.

Omfattende arbeid må til

En rask befaring bekrefter det Bothner snakker om. Forfallet er dessverre kommet ganske langt, og det må et omfattende arbeid til for å sette bilen i skikkelig stand igjen.

- Hva slags planer har dere for Ruslebo?

- Einarson var en stor kunstner, og mange forbinder Ruslebo med

Kragerø. Vi kan tenke oss å benytte bilen til utstillinger eller på annen måte om sommeren. Vi vil jobbe videre med ideer om hvordan vi best kan få vist frem hva Einarson sto for, og hva hans kunst har betydd for så mange mennesker, sier Bothner.

Odd Einarson er født i Bergen, og markerte seg tidlig som en samfunnskritiker og satiriker. Han var en av de første som så faren i Hitlers planmessige mobilisering av nazismen i Tyskland, og allerede i 1930 leverte han sin første tegning som viste at det norske folk satt på en kruttønne - tydelig med henvisning til utviklingen i Europa.

Mens han før krigen var opptatt av å fortelle om sitt syn på nazis-

men og all dens uhyggelige innhold, kjempet han mot alt hat som preget rettsoppgjøret etter krigen. Tidsskriftet Trollspeilet forteller det meste av hva Einarson sto for. Tidsskriftet ble boikottet av Narvesen, og han måtte tåle en sterk offentlig sjikane for sine synspunkter.

I 1960 flyttet Einarson med familien til Kragerø, og han ble en hjemmekjær kunstner som ga seg god tid til å tegne i sin nye hjemby. Når Ruslebo var i byen, kom folk strømmende til.

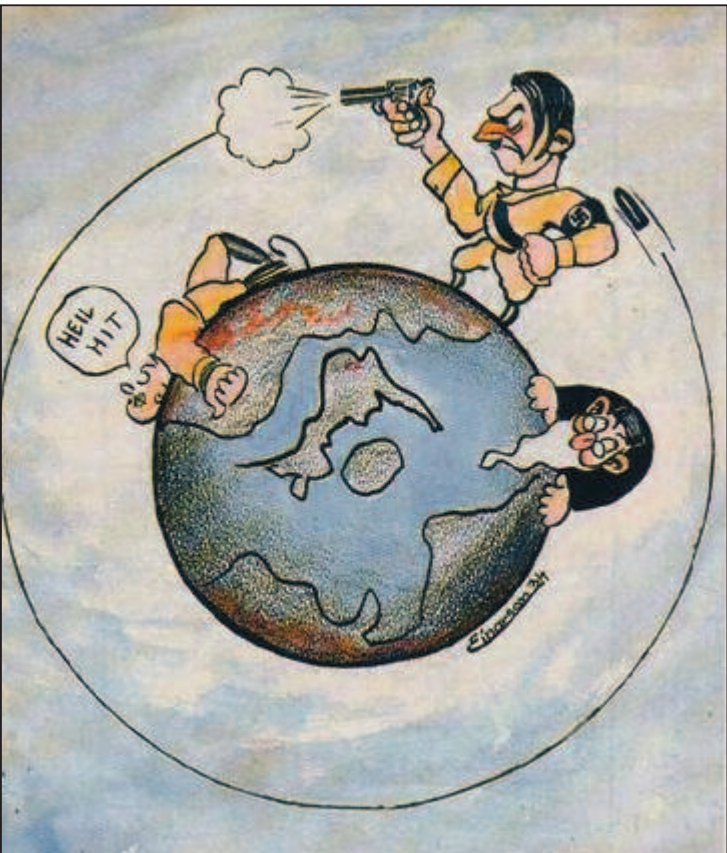
Kunstneren er borte, men kunstverk og minner lever. Det er prisverdig at det nå tas et skikkelig løft for å hedre Einarson og det han sto for.

Skogen sover

Av May Lorentzen

Du sover så blidt under evige stjerner,
du nakne og ribbede, skogbårne tre...
Kan noen forstyrre deg? - Livet seg fjerner,
og snart skal du kles i den iskalde sne.
Den fester sitt grep under Nordlysets ild,
og slipper deg først når en vår stunder til -
o tre - i en natt, hvor din ro er symbol
på evige lover - innunder vår pol.

I glemselens dyp vil du stille hensove,
til knopper på nytt vil erindre sin vår...
Kan hende den ånd - som en gjenkomst kan love,
vil vandre iblant oss - mens vinteren går?
Så la dem kun sove, - det er ikke døden
som sprer sine farger - i sensommergløden.
Men livet som lenker sin kraft i hver stamme,
til våren gir bud - med sin solbårne flamme.

Berømt bilde av tegneren Einarsson fra Samfunnsliv etter at Hitler kom til makten i Tyskland. Ganske så treffende, for å si det slik...

Wikipedia er et internettleksikon der alle kan bidra med stoff om alt og alle. Dette er hva som står om Brochmann i Wikipedia:

http://no.wikipedia.org/wiki/Bertram_Dybwad_Brochmann

Bertram Dybwad Brochmann

Fra Wikipedia, den frie encyklopedi

Bertram Dybwad Brochmann (født 1. januar 1881 i Grue i Solør, død 15. januar 1956 i Oslo) var en norsk forfatter, avisutgiver, politiker og samfunnskritiker.

Brochmann var utdannet gartner, og arbeidet blant annet som disponent for forskjellige bedrifter. Etter første verdenskrig viet hans seg imidlertid helt til samfunnsreformatorisk virksomhet gjennom sin bevegelse for «nyorientering» av samfunnet, Den åndsrevolusjonære nyorienteringsbevegelse. Bevegelsen var bygd på kristendom, sosialpsykologi, økologi og samfunnsøkonomi, og hadde visse grunnleggende likheter med moderne sosialøkonomi.

Brochmann startet for øvrig Det Frie Samfunds Forlag i 1929, og avisa Samfundsliv i 1931. Brochmann var også stortingsrepresentant fra Bergen i perioden 1934-1936 for Samfundspartiet, et parti han hadde stiftet selv. Han utgav en rekke bøker, deriblant Fandens etterlatte Papirer fra 1934, som kom i ny utgave i 1977.

Etter andre verdenskrig ble Brochmann dømt for landssvik fordi han offentlig hadde uttrykt støtte til Hitlers økonomiske politikk.

Bertram Dybwad Brochmann var sønnen til sognepresten Jørgen Henrik Hegermann Brochmann.

Bertram D. Brochmann: Kunsten å lese Bibelen

Forts fra forrige nr.

Bibelen gir på noen trykte sider en ganske kort, barnslig, umiddelbar og fantasirik framstilling av hvorledes hele skapelsen ble til. Hele skapelsesberetningen i Bibelen er som et bitte lite, men høyst inspirerende eventyr eller en allegori som inneholder *bemerkelsesverdige sannheter* som jeg tror at både vitenskapen og teologien har oversett? Vi må derfor lese litt om beretningen en gang til og prøve om vi kan finne noe som stemmer med vår tids nye lys over den menneskelige natur. Da vi her bare har bruk for skapelsen av mennesket, nevner vi bare et avsnitt som handler om vår skapelse.

Det følgende er alt hentet fra l. Mo-sebok.

Og Gud sa: La oss gjøre mennesker i vårt bilde, etter vår lignelse, og de skal råde over fiskene i havet og over fuglene under himmelen og over feet og over all jorden og over alt kryp som rører seg på jorden.

Og Gud skapte mennesket i sitt bilde, i Guds bilde skapte han det, til mann og kvinne skapte han dem.

Og Gud velsignet dem og sa til dem: Vær fruktbare og bli mange og oppfyll jorden og legg den under eder, og råd over fiskene i havet og over fuglene under himmelen og over hvert dyr som rører seg på jorden.

Og Gud sa: Se, jeg gir eder alle urter som sår seg, alle som finnes på jorden, og alle trær med frukt som sår seg, de skal være til føde for eder. 9, 3.

Og alle dyr på jorden og alle fugler under himmelen og alt som rører seg på jorden, alt som det er livsånnde i, gir jeg alle grønne urter å ete. Og det ble så.

Og Gud så på alt det han hadde gjort, og se, det var såre godt. Og det ble aften, og det ble morgen, sjette dag. Kap. l, 26—31.

Så ble himmelen og jorden med hele sin hær fullendt.

Og Gud fullendte på den syvende dag det verk som han hadde gjort, og han hvilte på den syvende dag fra all den gjerning som han hadde gjort.

Og Gud velsignet den syvende dag og helliget den, for på den hvilte han fra all sin gjerning, den som Gud gjorde da han skapte.

Dette er himmelens og jordens historie, da de ble skapt, den tid da Gud Herren gjorde jord og himmel. Kap. 2, l—4.

Og Gud Herren tok mennesket og satte ham i Edens hage til å dyrke og vokte den.

Og Gud Herren bød mennesket: Du må fritt ete av alle trær i hagen, men treet til kunnskap om godt og ondt, det må du ikke ete av, for på den dag du eter av det, skal du viselig dø.

Og Gud Herren sa: Det er ikke godt av mennesket å være alene, jeg vil gjøre ham en medhjelp som er hans like.

Og Gud Herren hadde dannet av jorden alle dyr på marken og alle fugler under himmelen, og han ledet dem til menneske for å se hva han ville kalle dem, og som mennesket kalte hver levende skapning, så skulle den hete.

Så ga mennesket navn til alt feet, og fuglene under himmelen og alle vilde dyr, men for et menneske fant han ingen medhjelp som var hans like.

Da lot Gud Herren en dyp søvn falle over menneske, og mens han sov, tok han et av hans ribben og fylte igjen med kjøtt og blod.

Og Gud Herren bygde av de ribben han hadde tatt av mennesket en kvinne, og ledet henne til mennesket.

Da sa mennesket: Dette er endelig ben av mine ben og kjøtt av mitt kjøtt, hun skal kalles maninne, for av mannen er hun tatt.

Derfor skal mannen forlate sin far og sin mor og bli hos sin hustru, og de skal være et kjød.

Og de var nakne både Adam og hans hustru, men bluedes ikke.

Men slangen var listigere enn alle dyr på marken som Gud Herren hadde gjort, og den sa til kvinnen: Har Gud virkelig sagt: I skal ikke ete av noe tre i haven?

Og kvinnen sa til slangen: Vi kan ete av frukten på trærne i hagen, men frukten på det tre som er midt i hagen, har Gud sagt: I skal ikke ete av den, og ikke røre ved den, for da skal i dø. 2, 16, 17.

Da sa slangen til kvinnen: I skal visselig ikke dø, for Gud vet at på den dag I eter av det, skal eders øyne åpnes, og I skal bli likesom Gud og kjenne godt og ondt.

Og kvinnen så at treet var godt å ete av, og det var en lyst for øynene, og at det var et prektig tre, siden en kunne få forstand av det, og hun tok frukten og åt, og hun ga sin mann med seg, og han åt.

Da ble begges øyne åpnet, og de ble var at de var nakne, og de heftet fikenblad og bandt dem om livet. 2, 25.

Og de hørte Gud Herren som vandret i hagen, da dagen var blitt kjølig, og Adam og hans hustru skjulte seg for Gud Herrens åsyn mellom trærne i hagen.

Da kalte Gud Herren på Adam og sa til ham: Hvor er du?

Og han svarte: Jeg hørte deg i hagen, da ble jeg redd, fordi jeg var naken, og jeg skjulte meg.

Da sa han: Hvem har sagt deg ut du er naken? Har du ett av det tre som jeg forbød deg å ete av?

Og Adam sa: Kvinnen som du ga

meg til å være hos meg, hun ga meg av treet, og jeg åt.

Da sa Gud Herren til kvinnen: Hva er det du har gjort?

Og kvinnen sa: Slangen dåret meg, og jeg åt.

Da sa Gud Herren til slangen: Fordi du gjorde dette, så skal du vare forbannet blant alt feet og blant alle de ville dyr. På din buk skal du kripe, og støv skal du ete alle ditt livs dager.

Og jeg vil sette fiendskap mellom deg og kvinnen og mellom din ætt og hennes ætt, den skal knuse ditt hode, men du skal knuse dens hæl.

Til kvinnen sa han: Jeg vil gjøre din møye stor i ditt svangerskap, med smerte skal du føde dine barn, og til din mann ska din attrå stå, og han skal råde over deg.

Og til Adam sa han: Fordi du lød din hustru og åt av det tre som jeg forbød deg å ete av, så skal jorden være forbannet for din skyld. Med møye skal du nære deg av den alle ditt livs dager. Torner og tistler skal bære deg, og du skal ete urtene på marken. I ditt ansikts sved skal du ete ditt brød, inntil du vender tilbake til jorden, for av den er du tatt, for støv er du, og til støv skal du vende tilbake.

Og Adam kalte sin hustru Eva, fordi hun er alle levendes mor.

Og Gud Herren gjorde kjortler av skinn til Adam og hans hustru og kledde dem med.

Og Gud Herren sa: Se, mennesket er blitt som en av oss til å kjenne godt og ondt, bare han nå ikke rekker ut sin hånd og tar også av livsens tre og eter og lever til evig tid.

Så viste Gud Herren ham ut av Edens hage og satte ham til å dyrke jorden, som han var tatt av.

Og han drev mennesket ut, og foran Edens hage satte han kjerubene med det luende sverd som vendte seg hit og dit, for å vokte veien til livsens tre. 3 Kap. l—24.

For tydelighets skyld skal vi nå først gjenta i vår erindring hva de lærde strides om. Den skriftlærde sier: «Det tapte paradiset må ha vært et geografisk sted i Lille-Asia. Et sted mellom Eufrat og Tigris. Kunnskapens tre må ha vært et frukttre og Livets tre sikkert også. For øvrig var det nok mange slags frukttrær i hagen. Slangen må ha vært et virkelig historisk «slangevesen» som kunne snakke. Dette «vesen» levde av å spise støv osv. Da Adam og Eva hadde spist av Kunnskapens tre, måtte de ved sin ulydighet forlate hagen, og inngangen ble sperret av to kjeruber som hadde hvert sitt blinkende sverd. Ved utgravninger i det hellige land har man håp om muligens å kunne gjenfinne det tapte paradiset, osv.

Den andre lærde sier: «Eventyr for barn. Gamle myter og sagn som jødene dessuten stjal og lånte fra babylonerne. (Tenk på «Baby», som en sa.) Du tror vel ikke på slik vill fantasi. Hvem skulle forresten Kain gifte seg med? Og Adam og

Eva som ikke fikk lov å komme inn igjen i hagen, fordi to kjeruber sto ved portene og nektet dem adgang. Kjerubene må da i alle tilfelle kunne sees — ellers må da passasjen være fri og det tapte paradiset kunne gjenerobres» osv.

De lærde naturforskere og jordforskere gir oss mange og vidløftige «forklaringer» som de alle sammen mener beviser at Bibelens beretning om Skapelsen må bero på helt primitive forestillinger og ikke mer kan sies å ha noe med virkeligheten å gjøre.

Etter all denne «visdom» finner vi det ganske naturlig at Bibelen både spottes og forkastes. Nå vil vi forsøke om vi kan lese Bibelen riktigere.

Kap. l, 26: Gud sa: «La oss gjøre mennesker i vårt bilde.» Her forutsetter Bibelen uten videre en skapende «idé», en villende og målbevisst bevissthet («Logos») som taler og tenker. Dette syn bekreftees og utfordres mer bevisst i l. kap. av Johannesevangeliet, som i mine øyne er den mest fullkomne beskrivelse av skapelsen som man kan tenke seg.

Man står her overfor valget av to muligheter: 1) Enten har alt utviklet seg «av seg selv» — det ene som en forlengelse av det andre med et godt skjult opprinnelig utgangspunkt (naturvitenskapens standpunkt) eller 2) det må finnes et «Logos» — en skapende bevissthet bak det hele.

Vi vil nå prøve disse to muligheter ved et tankeeksperiment.

Tenk om alle mennesker på jordens overflate i dag forsvant. Det eksisterte da bare dyr, planter og en blind natur. Nå kommer det en dag reisende fra en annen planet et menneske som en av oss. Han kommer i land på denne jorden og går omkring og ser på alt som finnes. Han kommer f. eks. inn på et stort verksted, og der finner han en mengde maskiner og andre «besynderlige» ting. Han tar kanskje et kraftig tak i en bryter, og plutselig som ved et trylleslag begynner alle maskinene å arbeide. Han grubler over dette og søker å finne drivkreftene. Han finner noen ledninger og følger disse mange mil til han kommer til en foss og oppdager en «turbin». Han forundrer seg stort over alt det «rare» han ser på jorden og spør seg selv: «Kan virkelig alt dette ha gjort seg selv? Kan f. eks. malm og jern i fjellet bli til maskiner uten at det står et «Logos» bak? Kan fossen selv skape en turbin? Hvis ikke, hvorledes kan det da tenkes at turbinen, ledningene, bryterne og maskinene er blitt til? «Jo,» sier han til seg selv, «her må ha foreligget en skapende fantasi. Her må ha vært vesener lik meg selv som har hatt evnen til å tenke og til å forestille seg noe som ennå ikke eksisterte, nemlig en turbin med de og de bestemte funksjoner. Turbinen og generatoren er altfor «sinnrike» — eller likefram åndfull - til at de kan ha laget seg selv. Her må altså ha vært noe «overnaturlig», for dette kunne den blinde natur aldri finne på av seg selv.»

Og dette tilreisende mennesket set-

Kapittel 8

ter seg ned og skriver følgende beretning om hans «erfaringer» fra planeten Jorden: «Jeg kom til en planet og så til min store forundring at det måtte ha vært mennesker der før jeg kom. Alt jeg så tydet på at det hadde vært tanker (Logos) med i spillet. Den blinde natur var der også, men det kan ikke herske tvil om at det må ha vært noe annet og mer som sto «over» naturen. Det var nemlig planmessighet, orden, system og tanke i det alt sammen.»

Jeg tror ingen av mine lesere vil ha noe å innvende til denne tilreisendes logikk i dette tankeeksperimentet? *Det er den samme logikk vi finner når vi leser Kap. l, 26:* Logos har aldri sett et menneske, men Logos ser mennesket i sin tanke og sier: «Jeg vil skape bevissthet i materien. La oss gjøre vesener som kan tenke og skape som vi selv for at disse høyere vesener skal kunne herske over alt det øvrige.»

Dette er altså den ene mulighets logikk. Bevisstheten må ha vært fra evighet, for den er altfor «egenartet» til at naturens krefter kan ha skapt bevisstheten av seg selv. Det er enda mer utenkelig og ulogisk enn at en turbin skulle være blitt skapt av fossen eller av den blinde natur.

Den annen mulighetens forkjemper tror ikke selv på sin egen logikk. De bare drømmer at de tror på sin egen vitenskap og på det som de kaller for «erfaringer». For så snart en vitenskapsmann kommer ut i en ørken eller ut i isødet eller til ukjent og fremmed land, så «sier» han uten å tvile et øyeblikk: «Her må det ha vært mennesker, for her ligger restene av en kniv, her finner jeg tydelige spor etter et tenkende vesen — for her ligger både redskaper, verktøy og kunstgjenstander — dette har ikke naturen i ørkenen eller i isødet selv skapt. Her må ha vært mennesker.» Og når vitenskapsmannen finner gamle bilder, oldsaker, steinverktøy o. l., så setter han seg ned og dikter lange troverdige skildringer om datidens menneskers leveste og livsvilkår. Og finner han deres kunst, keramikk, bilder og skrifter, så skriver han lange skildringer om fortidens «smak», «kultur» og «åndsliv», *fordi han fra de skapte gjenstander kan slutte seg til hvordan de vesener må ha sett ut som skapte gjenstandene.*

Men når vitenskapsmannen ser Guds skaperverk, så er det ham umulig å oppfatte det skapende Logos bak. Han kan leve og forske i naturen fra vuggen til graven uten å oppdage «det evige liv», og han kan skrive tusener av bind om menneskelivet på jorden uten å oppdage Gud den allmektiges bilde i Adam og Eva.

«Steinøksen, kniven og keramikken og turbinen kan ikke ha gjort seg selv,» sier den lærde, men «mennesket», «kunstneren», «guden», «ånden» som skapte det, han har «gjort seg selv». Denne logikk vil vi gjerne skjenke alle de selvkløke damer og herrer som foretrekker denne umulige «mulighet» — framfor Bibelens inspirerende og eneste riktige og virkelige mulighet.

(Kapittel 8 forts. i neste nr.)

Sant samfunnsregnskap

Av Anders Ryste

Japaneserne driver landet sitt som skulle det være en bedrift, og de fører sannsynligvis da nasjonalregnskapet sitt ut fra en slik synsmåte. Nok er det kanskje ikke akkurat slik vi tenker når vi idag her i Norge er begynt å betjene oss av slike regnskaper. Skulle vi imidlertid ta feil, - at i Japan gjør de det på samme måten som hos oss, så har imidlertid økonomiprivinneren, professor Ragnar Frisch, avslørt seg selv, når han kunne fortelle at han i sine modeller til samfunnsregnskap ikke våget å ta med omkostningskonto. Hvem var han redd for? Han var redd for politikerne, skal han ha uttalt til dosent Amund Hønningstad.

Sannsynligvis skriver ideen til vårt nasjonalregnskap seg fra Dybwad Brochmann. Prof. Frisch har uttalt at han fikk nyttige impulser ved lesning av Brochmanns bøker. Prof. Johan Vogt uttalte seg nærmere om dette. Men når omkostningskonto ikke er tatt med i modellene, og hvis det er slik at Frisch's modeller danner eksempel for vårt nasjonalregnskap, da må det nødvendigvis bli et sære misvisende regnskap, om det i det hele tatt kan kalles noe slikt. Skal det gis navnet nasjonalregnskap til bruk for oppstillingene av våre nasjonalbudsjetter, er det her minst like nødvendig som i våre private bedrifters regnskaper å få plassert postene på den siden i balansen hvor de rettelig hører hjemme. Intet kan utelates, aller mist omkostningskonto. Alt taler for at Frisch har avstedkommet et falskt regnskap. Iartikkelen i Aftenposten for en tid tilbake har prof. Erling Pettersen antydnet noe lignende. Når det f. eks. føres opp inntekter fra bilparkometre og fra rydding av gater og veier etter store snøfall som økning

i nasjonalformuen, så kan en spørre seg om dette virkelig kan være kommet fra riktig postering.

Uten tvil rører vi her ved falskheten i oppstillingene i vårt nåværende nasjonalregnskap. Når regnskapet bygger på slike oppstillinger, er ikke samfunnets omkostningskonto blitt riktig vurdert. Det var fortjenestfullt av prof. Frisch å anlegge mer økologiske betraktningmåter i vurderingen av samfunnets økonomi. Forsåvidt kan han regnes som en pioner. Finansøkonomi er ikke det samme som den økonomi et folkesamfunn lever av. Denis Healy kan ha rett når han trøster sine meningsfeller med at pengemakeri er ikke det samme som gode fabrikker, gode arbeidere og råstoff for produksjonen. Det har England nok av fremdeles, meiner Healy. Det er bare det at århundregamle, vedtatte økonomiske konvensjoner ikke så lett lar seg ta bort eller endre for et godt ord.

Likevel er det liten grunn til å la det gale forbli galt. Også professorer kan forløpe seg. Vårt nasjonalregnskap er et så nyttig redskap for å få stilt opp våre finansbudsjetter at alle feil bør rettes. Vet vi f. eks. ikke hvor mye fisk vi anslagsvis kan trekke inn fra havet, hvor mye poteter og grønnsaker vi så noenlunde kan regne med og hvor mye industriproduksjon av forskjellig slag som vil kunne tilflyte markedet fra budsjettår til budsjettår, ja så vet vi heller ikke hvor stor administrasjon vi kan tillate oss eller hvor stor lærerstabten skal være. Kun den virkelige produksjonen kalkuleres. Ut fra disse kalkylene kan vi vite hva vi privat kan forbruke. Men dessverre mangler omkostningskontoen i våre offentlige regnskaper. Dermed vet vi ikkje hva vi kan forbruke totalt sett. Iet lite utviklet samfunn kunne vi mer leve på slump, noe vi mindre og mindre kan tillate oss ettersom tiden går, fordi vi mer og mer kommer inn i et så arbeidsdelt og differensiert fellesskap. Som en organisme krever sitt pålitelige regnskap, slik krever

også samfunnet sitt. Nok ikke fordi her skal innføres tvangsplanlegging etter russisk eller kinesisk mønster, men fordi vår politiske prioritering skal bygges på fast grunn og ikke som nu på rent skipperskjønn. Et pålitelig nasjonalregnskap ville f. eks. straks kunne fortelle oss hvor stor arbeidsuke vi fra tid til tid trengte eller hvor stor skogsavvirkning. Idag fattes slike beslutninger ut fra politiske LO-krav og helt blinde konjunkturforestillinger.

Når vi her setter et klart skille mellom finansøkonomien - f. eks. skatteinntektene til kommune, fylke og stat - på den ene siden og samfunnsøkonomien - økonomien i form av produksjon og forråd som samfunnet trenger for å leve, på den andre siden, så er det nettopp for å få klarest mulig frem at vi her har å gjøre med to slags regnskaper. Det ene - skatteregnskapene samen med avgiftsregnskapene som danner grunnlag for finansbudsjettene. Det andre - samfunnsregnskapet som danner basis for et pålitelig oppsatt nasjonalregnskap. Skatte- og avgiftsregnskapet er underlagt menneskenes forestillinger om penger, bevilgninger og såkalt styring, noe som igjen påvirkes av gode og dårlige tider, kort sagt menneskelagede forhold som samfunnsøkonomien, vår virkelige økonomi, vel reguleres av idag, men i seg selv er ganske uavhengig av. Hverken fiskens formeringsevne, skogens vekstevne eller vår tekniske produksjonsevne er underlagt noen som helst konjunkturrelle hensyn. Et slikt skille gjør sitt til at vi kan endre finansøkonomien i flukt med den tekniske utvikling. Vi vil f. eks. ikke lenger finne på å gjøre det omvendte, slik dessverre utviklingen artet seg i mellomkrigstiden, da kaffe ble kastet på havet, korn ble brent og melk ble slått i rennesteinen i den hensikt å berge en sviktende finansøkonomi, med det resultat av verden tørnet sammen i den grufulle andre verdenskrig.

Bertram D. Brochmann på internett!

SAKSET FRA DEBATT-CENTRALEN i Aftenposten. Begge innleggene er ved en som kaller seg Oberst-1. I det siste innlegget kommenterer han et innlegg fra padrefam4 fra samme debattsiden på internett. Her er Brochmanns lære og ideer trukket frem i lyset igjen:

Og staten det er oss - du og meg osv 08.12.07

Oberst-1

1) Vi vet alle at penger bare er symboler eller bilder. Men vi opplever det som virkelighet - som en hard virkelighet at disse «bilder» styrer verden. Nekt nå ikke det at «pengene styrer verden». Det forholder seg slik fordi hele verden drømmer og skriker på «kapitalens makt».

Vi har opplevd at det ble satt skuddpremie på grisunger fordi det var «for mye flesk». Vi opplever at man slår mysen i kloakken «fordi det er for mye ost». Vi har sett de styrende i alle land brenne hvete, mais og kaffe og ødelegge realverdiene (= de virkelige verdiene) for pengeverdiens skyld.

Vi opplever altså «bilder» som virkelighet. Sosialøkonomene på universitetet forskikret oss i krigsårene at «den norske krone» «steg» og «sank», pustet seg opp og krøp sammen igjen som om den var et levende vesen. Folk reagerer kanskje litt av og til, og den ene overgår kanskje den andre i å si at vi «lever da ikke av penger» - for å vi-

se hvor klok og «våken» man er. Men i realiteten så sier alle som så: «Hva skal vi leve av da, hvis vi ikke har penger?»

Bildet oppleves altså som virkelighet. Og folk drømmer endog så energisk at de lager verdenskrig for å få markeder for avsetning av varer! Ellers blir det «krise», «finanskrise» osv. Som om pengene var noe annet enn måleenheter og regnskapsmidler som meter og centimeter, liter og hektoliter.

«Staten» er også et fantasibilde. Ingen har sett «staten» Og den finnes ikke. Ingen har noen gang sett «mokok», men millioner av mennesker satte livet til i historien, eller tok hverandres liv for en eller annen «tenkt» moloeks skyld. I våre dager dør millioner av menn og kvinner igjen for sin «stat», som ikke er annet enn et bilde.

Alle vet at det er folket selv som utfører alt arbeid og som betaler hvert eneste øre i «stats»-kassen. Men allikevel opplever man i drømme at «staten arbeider», «staten betaler», «staten styrer» - og alt dette oppleves som like virkelig som når smågutten opplever at hans trehest løper løpsk eller at dukken til hans søster «går på skolen» «sover», «drikker», «skitner seg ut» osv. Alt sammen er virkelighet i drømmelivets bildeverden.

Vi vet at samfunnet er levende kjøtt og blod og ånd og at «staten» bare er et bilde på helheten! Vi ser på kongen og keiseren som bildet på «det største» vi kjenner. Derfor valgte Samuel en «stor, høy mann» til den første konge blant jødene. Jødene drømte om det «store», og nå gikk «det store» for deres øyne som levende virkelighet akkurat som gullkalven i Moseboken var blitt en levende gud som kunne gå for «folkets barnslige øye».

Hele dette resonnement finner dere under denne linken: <http://samfunnsliv.no...>

Kapittel 17 om "Dagdrømmeriet". Det er en fornøyetlig og interessant lesning om hvilket idiotsystem vi lever under.

Spørsmålet blir da hvordan vi skal få en orden på denne illusjonen??

Oberst-1

padrefam4 skrev: *Hvorfor skal man få orden på dette?*

Penger og betalingssystemet har fungert på ett vis i noen tusen år, selv før spekulantene tok dette til børsene.

Staten er jo bare en pengeforflytter av dine, mine og andres penger og verdier.

Men at noen lever stort på verdiskapningen, er det ingen tvil om!

For å få en dypere forståelse av hva det er snakk om anbefaler jeg å laste ned denne boken av Bertram Dybwad Brochmann:

"Den 9. april - Norge og verdensrevolusjonen", [http://www.arno.daast...20\(1940\).pdf](http://www.arno.daast...20(1940).pdf)

Dersom ovenstående link skulle bli for lang og krasje her på Aftenpostens system finner du den likevel her ved å rulle deg nedover på siden:

<http://www.arno.daast...>
Når du så har leste denne er det også verdt å lese denne boken, enten direkte via denne linken eller ved å bestille den hjem til deg: "KUNSTEN Å LESE BIBELN" <http://samfunnsliv.no...>
Her er et lite utsnitt av første kapittel:

"Det ville være oss alle ganske uforklarlig at alle disse forskrifter om livet her på jorden kunne reduseres til «religion» og omdiktes til bare å omhandle religion hvis vi ikke kjente til det faktum at Bibelen inneholder en samfunnslære, en samfunnsøkonomi, en samfunnsmoral osv. som er ganske uforenlig med den politiske og hedenske stats samfunnslære, moral, økonomi, rettsorden osv.

Men da Bibelen selv regner med denne konflikt mellom Guds orden og menneskenes autoriserte orden og da evangeliet selv vitner om de falske hyrder som er «leietjenere», leid og betalt av hedenskapet, så forstår man meget greitt den «politikk» og «taktikk» som har ytret seg på den måten at man har diktet Bibelen om til en himmelvendt religion som er livet på jorden uvedkommende."

INGEN LIKESTILLING I ROMANSERIENES VERDEN

Pr. dags dato finnes det hele 30 – tretti - romanserier på markedet fra henholdsvis Cappelen, Schibsted og Damm. Norge er i en særstilling når det gjelder det store antallet romanserier. Markedet synes ennå ikke mettet, fordi Schibsted-gruppen igjen har utlyst en roman-konkurranse, denne gangen med handlingen lagt til Nord-Norge.

Men i likhet med de to andre store romanforlagene, er føringen mht hvilket kjønn hovedpersonen skal ha, lagt alt i konkurransereglene: det skal være en kvinnelig hovedperson.

Nå kan man begynne å lure, i disse likestillingstider, hvorfor man ønsker en kvinnelig hovedperson i romanserien. Jo, er forklaringen fra forlagene: hovedvekten av leserne av disse seriene er kvinner. Dette kan man dessuten se når man skummer seg gjennom hjemmesidene til noen av romanseriene: gjestebøkene inneholder hilsener og takkebrev fra kvinner. Nå vet man at også menn leser romanserier, men disse er kanskje ikke så ivrige etter å sende sin hilsen til forfatteren. Noen hevder at opp til 5 % av leserne av typiske romanserier (der kvinner er hovedpersoner) er menn. Resten er altså kvinner.

Nå viser det seg at hovedvekten av forfatterne også er kvinner: pr. dato finnes bare en igjen av mennene som skriver på en romanserie, nemlig Willy Ustad.

Nå ser det tu til at hvis menn skal skrive gode og salgbare historier for forlagene, så må man velge en kvinne som hovedperson, om man vil det eller ei. Slik er virkeligheten innenfor serienes verden anno 2007.

DOJ

NJFFs vurdering av Samerettsutvalg II

Samerettsutvalg II (SRII) har nå lagt fram si innstilling for samisk naturbruk og rettssituasjon fra Hedmark til Troms. Utvalget foreslår en rekke lovendringer. Her finner du en gjennomgang av hva NJFF (Norges jeger- og fiskerforbund) mener om hovedtrek-kene i forslaget, som nå skal sendes ut på høring.

Her finner du en kortfatta PDF med NJFFs vurdering av SRII. Powerpoint-presentasjonen "Hva betyr SRII for NJFF?" gir deg flere detaljer. Du kan også lese mer om utvalgets arbeid og laste ned SRIIs innstillinger på Justisdepartementets nettsider.

Bakgrunn for SRII

Samerettsutvalget ble gjenoppnevnt i 2001 etter at arbeidet med Finnmarksloven og Finnmarkseiendommen var ferdig, for å utrede rettigheter til land og vann i samiske områder fra og med Troms og sørover. Utvalget skulle redegjøre for historiske forhold og vurdere behovet for endringer i gjeldende rett.

Utvalget foreslår nye lover:

- om kartlegging og anerkjennelse av rettigheter til grunn og naturressurser i tradisjonelle samiske områder f.o.m. Troms og sørover.
- om forvaltningsordninga for statsgrunn i Nordland og Troms.
- om saksbehandling og konsultasjoner ved tiltak som kan få virkning for bruken av grunn og naturressurser i tradisjonelle samiske områder.

Endrer fjellova

Utvalget foreslår også endringer i fjellova, reindriftsloven, naturvernloven, bergverksloven og plan- og bygningsloven. Forslagene tar sikte på å legge til rette for effektiv gjennomføring av statens folkerettslige forpliktelser overfor samene. Et viktig formål er også at forvaltninga skal skje til beste for samisk kultur og for lokalbefolkninga og allmennheten for øvrig.

Utvalgets forslag til løsning

Utvalgets innstilling er omfattende, men punktvis kan de viktigste forslagene beskrives slik:

Ny forvaltningsordning for Nordland og Troms:

Det etableres ei ny forvaltningsordning for

Nordland og Troms. Det er skissert to modeller:

Alternativ 1 - Hålogalandsallmenningen: Hålogalandsallmenningen etableres som ny grunneier. Under HA opprettes regionale utmarksstyrer (opptil 6) som administrerer alle bruksrettigheter, herunder jakt og fiske.

Alternativ 2 – Revidert Statskogmodell: Videreføring av Statskog som grunneier. Også her opprettes regionale utmarksstyrer (fra 2 til 6) som skal videreføre dagens ordninger for jakt og fiske.

Flertallet i utvalget går inn for alt. 1.

Kommisjon og domstol:

Det opprettes en kommisjon og domstol for avklaring av etablerte eier- og bruksrettigheter.

Samisk deltagelse og medvirkning

Det fremmes forslag om lovfesta samisk deltagelse og medvirkning i forvaltninga.

Sør for Nordland

Det foreslås få endringer i forvaltninga sør for Nordland. Her videreføres Fjelloven.

NJFF og SRII

Norges Jeger- og Fiskerforbund er svært opptatt av å videreføre den gode allmenne tilgangen, og har gitt utvalgsmøtene ei grundig vurdering på vegne av landets hundretusener av jegere og fiskere.

Spørsmålet er om ei endra forvaltningsordning i Nordland og Troms kan gi noen utfordringer for den allmenne bruken av statsgrunn til jakt og fiske. I områdene sør for Nordland vil endringene slik de foreslås i praksis medføre ei videreføring av dagens ordninger.

Retten til jakt og fiske

Utvalgets innstilling ivaretar allmennhetens rettigheter til jakt, fangst og fiske, samtidig som de folkerettslige forpliktelsene ivaretas i begge det to foreslåtte modellene. Alle bosatt i Norge sikres en rett til å jakte og fiske på det som i dag er statsgrunn i Nordland og Troms.

NJFFs vurdering: Det viktigste er ivarettatt, nemlig den allmenne retten til jakt og fiske.

Prissetting av jakt og fiske

Det åpnes for at det kan skilles i pris på innenbygdsboende og utenbygdsboende.

Utenbygdsboende skal maksimum kunne avkreves det dobbelte av det de innenbygdsboende betaler. Prisrammene fastsettes av departementet.

NJFFs vurdering: Dette vil sannsynligvis ikke gi noen større utfordringer. Erfaringer fra Sør-Norge tilsier at jakt og fiske fortsatt vil være rimelig. Definisjonen av innenbygds-/utenbygdsboende må tas etter en debatt i organisasjonen. NJFF har så langt tatt til orde for størst mulige forvaltningsenheter.

Valg av grunneier

I alt. 1 etableres en ny grunneier som kalles Hålogalandsallmenningen, og Statskog er ute. I alt. 2 videreføres Statskog som grunneier.

NJFFs vurdering: Det er ikke heldig å utvikle Statskog som grunneier. En sterk, statlig grunneier er å foretrekke, særlig sett i et nasjonalt perspektiv. I et samfunn der de allmenne interessene er under press fra mange kanter, er det av stor betydning at vi har en sterk, nasjonal ivaretager av allmennhetens framtidige muligheter for jakt, fiske og friluftsliv. Ryker Statskog som grunneier i Troms og Nordland, så svekkes Statskogs styrke så mye at det vil gi utfordringer også i andre deler av landet. Det er også argumenter for å videreføre Statskog som grunneier ut fra den etablerte struktur og kunnskap de allerede besitter, stordriftsfordeler med mer. Alt i alt mener NJFF at den reviderte Statskogsmodellen er å foretrekke.

Muligheter for reguleringer

Ved ressursknapphet foreslås det i begge modeller mulighet for å regulere uttaket av vilt og fisk, også gjennom å regulere tilgangen til jakt og fiske. Det kan da benyttes en nøkkel som tilgodeser innenbygdsboende med inntil 60 % av antall jakt-/fiskekort.

NJFFs vurdering: Dette er en videreføring av dagens ordninger på statsgrunn i Norge. I Troms/Nordland er dette en vanlig praksis ved storviltjakt, mens det i liten grad har vært benytta ved småviltjakt og fiske. NJFF forutsetter et godt faglig grunnlag for ethvert reguleringstiltak. Dersom hensynet til ressursen tilsier behov for reguleringer, bør dette fortrinnsvis skje i form av reguleringer av uttaket heller enn gjennom reguleringer av adgangen. Innafor denne rammen er NJFFs vurdering likevel at dette ikke bør gi noen store utfordringer.

Folkerettslige forpliktelser vs jakt og fiske

Utgangspunktet for hele denne prosessen er å ivareta de folkerettslige forpliktelsene Norge har forplikta seg til blant anna gjennom ILO-konvensjonen og FNs konvensjon om sivile og politiske rettigheter. Disse skal nå være ivarettatt i utvalgets innstilling, uavhengig av hvilken av de to forvaltningsmodellene man velger.

NJFFs vurdering: NJFF anerkjenner de folkerettslige forpliktelsene vi har, og ser det som gledelig at man har funnet fram til forvaltningsmodeller som ivaretar disse, samtidig som man ivaretar den allmenne rett til jakt og fiske i de samiske områdene. NJFF kan ikke se at det er noen motsetning i dette, og vil derfor heller ikke delta i en diskusjon om dette temaet.

Kommisjon og domstol

Som en oppfølging av de folkerettslige forpliktelsene Norge har påtatt seg foreslås det opprettet en kommisjon og domstol for avklaring av etablerte rettigheter.

NJFFs vurdering: Det vil etter all sannsynlighet ikke medføre noen større utfordringer for allmennhetens muligheter til å utøve jakt og fiske.

Veien videre

- Innstillinga er nå offentlig, og vi går over i en ny fase med offentlige debatter og påvirkningsarbeid. NJFF vil nå sende innstillinga ut til fylkeslagene på en innspillsrunde, før saken skal behandles av forbundsstyret. Inn-til saken er behandla i organisasjonen, forholder vi oss til NJFFs vedtatte grunnsyn slik det blant anna ble vedtatt på siste landsmøte, sier NJFFs informasjonssjef Espen Farstad.

Forbundsstyret skal ha en gjennomgang av status for saken på sitt møte 13. desember. Informasjon og dialog med politikere fra de fem direkte berørte fylkeslagene vil stå sentralt, og her vil det bli lagt vekt på god dialog med fylkeslagene for å koordinere deres innsats inn mot hva NJFF sentralt kan bidra med.

Åsgeir Størdal
aas@njff.org

Romerikes Blad fredag 9. november 2007:

Mot-sammensvergelsen

Det ville være lett å avfeie Naomi Kleins siste bok om det hun kaller katastrofekapitalismens fremmarsj, som overspent tøv om sammensvergelse.

Av Steinar Brox kommentator

Altfor lett. Filosofen Karl Popper, en av de fremste konspirasjonsteoretikere, sier det slik: «Det er ikke sann at sammensvergelse aldri vil finne sted. Tvert imot. De finner sted til stadighet. Og en av grunnene er at folk som tror på myten om sammensvergelse, ofte fristes til å iverksette mot-sammensvergelse. Folk som tror de skal skape himmel på jord, er mest tilbøyelig», sier han.

Den canadiske journalisten, Naomi Klein (37), skrev seg for få år siden inn i den politisk/økonomiske verdenslitteraturen med boka «No logo». Den handler om hvordan den internasjonale merkevareindustrien ut-

nytter underbetalt og uorganisert arbeidskraft i Østens utviklingsland for at det rike Vesten skal få billige merkevarer. Den nye boka hennes har fått tittelen «Sjokkdoktrinen» og handler om hvordan de økonomiske fagmiljøene ved den såkalte Chicago-skolen under ledelse av nobelprisvinneren Milton Friedman allerede på 50-talet satte i gang en typisk mot-sammensvergelse: Mot alt fra kommunister til europeiske sosialdemokrater og amerikanske new-deal-demokrater.

Innflytelse langt inn i LO

Uten at jeg skal rippe opp i tullete bøker begått av norske journalister om sammensvergelse i USA, må det likevel sies at denne boka er av et helt annet kaliber. Den er direkte rystende. Selv har jeg prøvd å følge Milton Friedman helt siden han fikk Nobelprisen i 1976, og har med forskrekkelse sett hvordan de nyliberalistiske ideene hans fikk mer og mer innpass. Ikke bare gjennom høyrepopulistiske partier som Frp, men selv langt inn i sosialdemokratiet og LO. Særlig har media og pressen latt seg influere.

Allerede i 1980, før Gro startet flørten

med markedsøkonomene og BI-miljøene, ga daværende avdelingsøkonom i LO, Østein Gulbrandsen fra Lørenskog, sitt besyv med i det utvalget som da la om norsk pengepolitikk i monetaristisk retning, helt etter Friedmans anvisning (Se NOU 1980: 4 Rentepolitikk). Tro ikke at merkevarejag og branding bare gjelder klær! I en situasjon der partiene konstant mister medlemmer og der diktaturene og halvdiktaturene i øst er blitt Friedmans-frelste, har sosialdemokratene lite å stille opp. Mens det hamres i Civita og tankesmiene på høyresiden.

En rød tråd fra Kina til Chile

Ifølge Klein går det en rød tråd gjennom nyliberalismens sjokkterapi: Fra dagens Kina, via Indonesia, Iran, Russland etter Jeltsin, Irak etter okkupasjonen og tilbake til Latin-Amerika og Chile med kuppet mot president Allende i 1973 som startpunkt. I likhet med de fleste som har forsøkt å følge med, trodde også jeg at Chicago-skolens økonomiske eksperimenter ble satt ut i livet etter kuppet i Chile. Det er feil. Friedman og hans disipler

begynte lenge før og hadde et helt arsenal med økonomer klar til samarbeidet med general Pinochet da kuppet var et faktum. De var selve pådriverne sammen med storbanker, CIA og deler av den katolske kirken med dens kommunistfrykt.

Metodens seiersgang i den frie verden betydde svekket demokratisk kontroll over pengepolitikken. Den kjente amerikanske økonomer Francis Fukuyama, hevdet at «demokrati og markedsøkonomi var en tvillingprosess, umulig å adskille». Han tok feil. Det er nettopp hva kommunistene i Kina har gjort, sier Klein.

Kjernen i budskapet

Freidmans budskap til styresmaktene hadde ingen ting med vitenskap, men alt med høyrepopulisme og mot-konspirasjon å gjøre, slik det framgikk av boka hans Kapitalisme og frihet: 1. Fjern alle regler som hindrer uhemmet fortjeneste til investorene. 2. Selg unna og privatiser alt av statseiendom. 3. Kutt dramatisk ned på sosiale programmer. 4. Rike og fattige bør skattlegges prosentvis likt. 5. Vekk med minstelønn. 6. Privatiser helsestell, postverk, utdanning, alderstrygd osv. osv.

Sosialdemokratiene har klart å motstå noe av dette, men ikke alt. Dagens finanskriser i USA er helt uforståelig uten denne forhistorien.

Hent soldatene hjem

Man trenger ikke ha vært i Afghanistan for å være mot krigen

Boye Ullmann & Erling Borgen, Aksjonen «Hent soldatene

DEBATT/INNLEGG
Dagbladet

Fredag 23.11.2007,

Anbefal

Aksjonen «Hent soldatene hjem» inviterer til stor markering utenfor Stortinget lørdag 24. november. Forfatter Henrik Hovland på sin side buldrer ut med kritikk i Dagbladet 16.11 mot forfatterkolleger som stiller seg bak demonstrasjonen for å hente norske soldater hjem fra Afghanistan. Han fremmer to sentrale argumenter:

1. Kravet er uanstendig, siden en norsk soldat har blitt drept.
2. Han påstår at kravet vil fungere som støtte til Taliban. Oppropet er sågar en fare for norske soldaters liv, hevder Hovland.

1. Hovland har ikke en gang tatt seg tid til å undersøke hvordan og når oppropet ble igangsatt og hvilke miljøer som ble engasjert. Her er virkeligheten: Før 1. mai i år gikk personer fra ulike miljøer sammen om et opprop «Hent norske soldater hjem». 1. mai ble valgt, fordi fagbevegelsen flere steder, som i Oslo og Trondheim, krevde soldatene hjem. Mange lokale LO-ledere var med på å starte oppropet. Blant disse, Kleiv Fiskvik, leder i Oslo LO. Avdøde General Bjørn Egge, som også har vært generalsekretær i Røde Kors, var blant initiativtakerne. Tidligere leder i AP, Reiulf Steen, står sammen med skuespiller Sven Nordin. Forfattere som Ebba Hafslund, Thorvald Steen, Per

Pettersen, Hanne Ørstavik m.fl skrev også under. De står langt fra alene. En meningsmåling som ble tatt opp i forrige uke, viser at vår aksjon har et klart flertall av det norske folket bak seg. Stortingspolitikkerne er fullstendig i utakt med sitt folk.

2. «Hent soldatene hjem», er selvsagt ikke noe støtteopprop for Taliban som Hovland hevder. Å påstå at et slikt støtteopprop vil true norske soldater, er en avsporing av en viktig diskusjon. Afghanerne er mer opptatt av å takle sin brutale hverdag enn å følge med på ulike opprop på den andre siden av jordkloden. Afghanistan er et av verdens fattigste land med over 80% analfabetisme. Data og internett preger ikke hverdagen til afghanerne.

Hovland forsøker her å avspore en viktig og nødvendig diskusjon om Norge i krig. Ja, Norge er faktisk i krig. Det som utspiller seg i Afghanistan er ingen fredsoperasjon. Mange militære eksperter i inn og utland mener at NATO aldri kan vinne denne krigen.

I motsetning til Hovland vil vi forsøke å gi et nyansert bilde av situasjonen. 40 000 soldater fra ulike NATO land har trappet opp den militære aktiviteten. Det var en tragedie at den tredje norske soldaten nettopp døde. For afghanere har NATOs krig også vært en forferdelig tragedie. Norske soldater har drept afghanere. Tallene er usikre, men ca 10 000 afghanere er blitt drept i krigen siden oktober 2001. En rekke sivile afghanere er drept av bombing. Barn plukker opp udo- nerte klasebomber som dreper og lemlester. Drap av sivile har vært så omfattende at til og med president Hamid Karzai, innsatt av USA, har kritisert USA og NATOs styrker for «feil» bombing.

Å lære av historien er ofte nyttig. Vi går ut fra at Hovland vet at britene forsøkte å hærta Afghanistan flere ganger. Første gang ca 1840, så 1880 og tilslutt 1920. Alle forsøk

viste seg å være umulig. For både Tsaren av Russland og for de britiske koloniherrer var Afghanistans geopolitiske plassering viktig for både å få kontroll over det subindiske kontinent og Persia/Iran. Sovjet førte en aggressiv krig i Afghanistan i 10 år med over 200 000 soldater. Dette skapte verdens største flyktningproblem med 2 millioner i leire i Iran og over 3 millioner i Pakistan og ca 2 millioner interne flyktninger i Afghanistan. Mer enn 1 million døde. Titusener ble lemlestet. På samme måte som USA, argumenterte også Sovjet med at deres krig betydde framskritt og demokrati.

Med hvilken rett gikk USA til angrep på Afganistan? Terrorhandlingen 11 september ble utført uten en eneste afghaner. Det er riktig at Osama Bin Laden, som en gang var en av USAs allierte, var der et sted. Men det legitimerer ingen okkupasjon av Afghanistan. Hva mener Hovland om det?

Regjeringen i Kabul mangler også legitimitet. Den har ikke en gang støtte i den største gruppen i landet, pashtunerne, selv om president Karzai er pashtun og utpekt av USA. Motstanden mot NATO-hæren er faktisk størst i de pashtunske områdene i sør og øst, men den øker nå i hele Afghanistan. Den militære tilstedeværelsen er med på å eskalere konflikten. Vold avler vold. Som om ikke alt dette er nok, sliter regjeringen i Kabul med korrupsjon, grunnet den eksplosive økningen av opium og heroineksport.

I Afghanistan deltar Norge nå i en krig, som startet i strid med folkeretten, og der menneskerettighetene brytes på grovt vis. Mener Hovland at Norge fører en legitim krig i Afghanistan? Afghanistans egen uavhengige menneskerettighetsorganisasjon, er for eksempel nektet innsyn i fengselet på USAs militære Bagram-base utenfor Kabul. I dette fengslet har flere fanger dødd etter grov mishandling. Norske spesialstyrker har bodd inne på denne basen. Norske styrker er

både i området rundt Kabul og i nord. For å forsvare sine baser, skal det norske forsvaret få flere helikoptre og nye Herkules fly til over 4 milliarder kroner.

En av NATOs allierte i nord, er den brutale hærsjefen Dostum som tidligere sto sammen med Sovjet. Han har utført brutale drap på flere hundre mennesker, blant annet i Kunduz, før julen 2001 Amerikanske soldater sto og så på da Dostums krigere skjøt fanger, stengt inne i containere. Mange av fangene ble også kvalt inne i containerne. Dette beskrives i den irskproduserte dokumentarfilmen, «Massacre in Mazar» – og er også skildret i den tyske avisen «Die Zeit».

Oljens inntog har økt Afghanistans betydning for stormaktene. Sovjet hadde olje- motiver i 1978. For Sovjet den gang og USA nå, er Iran og det sub-indiske kontinent viktig å kontrollere. I dette perspektivet er Afghanistan sentralt for USA. Dette er en del av afghanernes tragedie.

Det er heller ingen særlig tvil om at Afghanistan-krigen også handler om olje- og energiresurser. I 1997 førte USA forhandlinger med Taliban (!) om å bygge en olje- og gassrørledning tvers gjennom Afghanistan. Representanter for Taliban var til og med i Washington i seriøse diskusjoner med oljeselskapet UNOCAL. I nabolandet, Turkmenistan, står i dag utenlandske oljeselskaper i kø for å få en bit av landets enorme energiresurser. Blant disse: Statoil/Hydro.

Vi kan opplyse Hovland om at undertegnede har vært i Afghanistan ved flere anledninger. Men det er ingen forutsetning for å undertegne oppropet «Hent soldatene hjem.» Tvert imot. I motsetning til Hovland vil vi rose kulturarbeidere og andre som støtter oppropet. Mange vil delta i markeringen foran Stortinget lørdag 24. november.

På flukt 3/2007:

På lag med de rette personene?

Verdens glemte konflikter vil forbli glemte dersom de ikke får mer oppmerksomhet fra journalister og politikere. Det vet landets humanitære organisasjoner.

Lars-Henrik Michelsen
leder av Unge Venstre

Derfor arrangerer de med jevne mellomrom såkalte kjendisturer til konfliktområder. Slike turer genererer en god del medieoppmerksomhet idet det skjer, men spørsmålet er om de egentlig har noen langsiktig effekt.

Hvordan kan man for eksempel rette oppmerksomhet mot den glemte konflikten i Nord-Uganda på en måte som kan skape politisk mobilisering? Våren 2005 var Flyktninghjelpens svar på dette spørsmålet at de burde invitere Fremskrittspartiets Siv Jensen med på tur til Nord-Uganda. Siv Jensen takket selvsagt ja, og ideen om «bistandsmotstander besøker afrikanske flyktninger» lokket også VG

med på turen.

Jeg husker bildene

av en sterkt beveget Siv Jensen i møte med tidligere barnesoldater over flere sider i landets største avis, og jeg husker godt det hun sa i en av artiklene: «Jeg ønsker å sette meg inn i og bidra til oppmerksomhet om en konflikt og humanitær krise som mange ikke vet om, men som er svært blodig, og der Norge må øve større press internasjonalt, slik at fredsforhandlingene blir gjenopptatt». Det var nok mange med meg som etter disse VG-oppslagene hadde store forhåpninger til hva Siv Jensen ville forta seg etter reisen i konfliktfylte Nord-Uganda. Kanskje ville Norge endelig få en stortingspolitiker som kunne skape et engasjement rundt den over 20 år gamle konflikten? Kanskje ville denne reisen gjøre Frp mer bistandsvennlig? Jeg antar det var noe slikt Flyktninghjelpen også hadde håpet på.

Det forble med øyeblikksoppslagene. Søker man på ordet «Uganda» inne på Fremskrittspartiets nettsider får man ett treff. Det er en artikkel hvor Siv Jensen refe-

rerer til besøkt i en forsvarstale for Frps bistandspolitik. Heller ikke på Atekst eller på Stortingets nettsider får man treff som viser at Frp-formannen de siste to årene har forsøkt å rette oppmerksomhet rundt det som foregår nord i hovedsamarbeidslandet Uganda. Men mangelen på politisk engasjement i ettertid av denne «kjendisturen» skyldes ikke nødvendigvis Siv Jensen. Det samme ser man skje når humanitære organisasjoner sender Idol-deltakere, modeller eller idrettsstjerner ut i felten.

Hvis formålet

er å skape et mer varig engasjement rundt en glemte konflikt kan Flyktninghjelpen og andre humanitære organisasjoner kanskje lære av følgende historie:

Høsten 2006 trappet noen aktivister fra den norske støttekomiteen for Vest-Sahara opp på Unge Venstres kontor i Oslo. Deres brennende engasjement for «Afrikas siste koloni» var så smittsomt at vi som var på kontoret den dagen umiddelbart bestemte oss for å sette oss inn i Vest-Sahara-spørsmålet. Resultatet ble en resolusjon i

Unge Venstre om Vest-Sahara, en resolusjon i Venstre om Vest-Sahara og en resolusjon i den europeiske ungdomsorganisasjonen LY-MEC om Vest-Sahara. Sistnevnte har over 200.000 medlemmer over hele Europa. Jeg kunne lagt til mye mer, blant annet at vi arrangerte en informasjonskampanje for Vest-Sahara i Sverige og Norge, og at vi fikk stortingsrepresentanter til å stille spørsmål om Vest-Sahara til regjeringen, men det som er poeng- et med denne historien er som følger: All denne aktiviteten blomstret opp i løpet av noen få måneder, og den blomstret opp fordi noen ildsjeler overførte sitt engasjement til andre ildsjeler. Uten å bruke en eneste krone klarte støttekomiteen å engasjere tusenvis av unge mennesker for Vest-Sahara-saken, og engasjementet smitter stadig flere. Om kort tid kommer de første UV-medlemmene til å reise til Marokko – for egen lomme – for å besøke saharawiske studenter og menneskerettighetsaktivister. Vest-Sahara er i aller høyeste grad blitt satt på den politiske dagsorden i Norge.

Idealismen

i norske ungdomsorganisasjoner er et uutnyttet verktøy for organisasjoner som Flyktningehjelpen til å skape politisk engasjement rundt verdens glemte konflikter. Glem dyre pr-turer med Siv Jensen, Jens Stoltenberg, Idol-Kurt eller Ole Gunnar Solskjær. I stedet bør dere ta en telefon, sende en e-post eller invitere dere selv til et møte, et seminar eller en sommerleir i Unge Venstre eller andre ungdomsorganisasjoner. Fortell oss om barnesoldatene i Nord-Uganda. Om borgerkrigen i Colombia. Om de internt fordrevne flyktningene i Kongo. Eller fortell oss om det burmesiske militærregimets forfølgelse av etniske minoriteter.

Dere sitter med kunnskapen om konflikten som ikke blir omtalt av politikere og journalister, vi har unge mennesker med brennende hjerter for global rettferdighet. I motsetning til a-kjendisene trenger ikke vi bli sponset turer til felten for å bli engasjert og tent. Alt vi behøver er historiene som dere sitter inne med. Oppfordringer er herved sendt.

Bertram - - -

grunnleggende natur. «Dansen om gullkalven» hadde gått sin gang over verden gjennom århundrer og årtusener. Ingen hadde gjort noe for å stanse den. Den synes å bunn i overmektige krefter som ingen kunne binde an med. Hvordan skulle man da løse den sak praktisk nå, når hele den nåværende verden med sine 2200 millioner mennesker danset om gullkalven? Det moderne svar fra Dybwad Brochmann var enkelt og liketil. Det ble sammenfattet i ordet: Dekapitalisering. – Vi må gå den veien tilbake som vi før har gått fram. Vi må se og forstå hva kapitalismen og hva dansen om gullkalven egentlig er. Avgudsdyrkelse, og dermed avvikelse fra livslovene, fra sannhet og virkelighet. I denne avvikelse så Dybwad Brochmann med støtte i bibelen den dype årsak til den store verdenskrig han hadde sett bryte ut.

Dybwad Brochmann så en hovedlinje til som Kristus markerte som grunnleggende for det samfunnsliv på jord som han betegnet som Guds rike. Det var den siste demonstrasjonen – den enkle og liketille – med vaskefater, da Kristus vasket sine disiplers føtter. Det var tilsynelatende en ordinær og høyst prosaisk ting kan man si, men allikevel: I den demonstrasjonen var Dybwad Brochmann klar over at Kristus fikk sagt for alle tider: «I skal tjene hverandre». Hvis vi gjør det, da er vi salige. Da vil vårt samliv bli godt og tjenlig. Glem ikke nå den enkle, men viktige lærdom, som jeg, Eders herre og mester, har gitt eder, sa Kristus. – Dette har gjennom årene i prestenes forkynnelser fått skinn av å være svermerisk utslag av Kristi ønske om å gjøre godt. Men man fikk aldri i statskirkens forkynnelser fremlagt denne nødvendigheten av å tjene hverandre som grunnlaget for det kollektive samfunnsliv. Å klarlegge dette på vitenskapelig måte som alle må bøye seg for, det har vært en av Dybwad Brochmanns spesialoppgaver.

Han påviste klart og enkelt hvordan hele det nåværende samfunnsliv var knyttet til arbeidsdelingen, til differensieringen, hvor alle var spesialister og utførte sitt spesielle arbeide som til sammenlagt var nok til å skaffe all verdens millioner det daglige livsunderhold som de trengte. Han påviste hvordan det menneskelige samfunn var en sammenvokset levende organisme – Det Hellige Samfunn, som Kristus talte om. – Et samfunn som fulgte organiske livslover, naturlover, et samfunn som var sammenknyttet av fellesinteressene som alle mennesker hadde, et levende samfunn som var selvvirksomt fordi det fra Skapens side var nedlagt selvvirksomme krefter i alt levende, som fulgte sin universelle lovmessighet. Dette var Dybwad Brochmanns hovedtanke og hovedidé. Han så at der bare var to slags kollektivism: Den hedenske voldsstat og det kristne gudsriket. Og resultatet av hans 40 år lange forskervirksomhet var at han fant at den samfunnsform som i fremtiden vil tjene menneskene og skaffe dem varig fred og velstand og frihet – det levende samfunn, det gudsrikesamfunn, som Kristus kalte det – det lever vi midt oppe i uten å være oss det bevisst, og hvis bevisste og endelige realisasjon ligger like utenfor døren.

Da Dybwad Brochmann var

klar over dette, sto han overfor sin neste kjempeoppgave: Hvordan skulle den nye samfunnsform kunne gjennomføres i praksis mellom menneskene – mot den kompakte motstand som 99 prosent av menneskene øvet mot det nye? Det skulle synes å være en uoverkommelig vanskelighet å kunne gjennomføre en ny samfunnsorden mot den kompakte majoritets ønske? Det var det store ved Dybwad Brochmanns forkynnelse at han så ganske enkelt og liketil på oppgaven. Oppgaven var i seg selv løsbart nettopp på grunn av at man kan regne med de universelle lover og de universelle krefter.

Han lærte menneskene det som han kalte for to slags virkelighet. Dere må være oppmerksomme på, sa han, at vi har en objektiv virkelighet omkring oss som er skapt av Gud. Men vi har også en virkelighet omkring oss som vi kan kalle for den relative virkelighet som er skapt av menneskene. Menneskene er Guds skaperassistenter. Menneskene har fått evner til å fylle den oppgaven. De har sjanser til å være de rette skaperassistenter, men det er også en stor risiko for at de kan ta feil av veien og føre menneskene på avveie i stedet for på rett vei. Legg merke til, sa Brochmann, hvordan alt det i verden som skaper nød og elendighet, diskusjoner og motsetninger mellom menneskene, ikke er Guds objektive virkelighet, men det er menneskenes relative virkelighet, som de selv har skapt. Det er resultatet av de overenskomster menneskene imellom, de konvensjoner, de avtaler som er gjort gjennom tidene, det er det vi i dag ser manifestert gjennom det nåværende samfunnsliv!

Men er tingene slik, så er jo oppgaven løsbart. I samme øyeblikk som vi kan løse de nåværende samfunnskonvensjoner og avtaler, løse de i menneskenes sinn, så har vi jo dermed banet vei for det nye. Kan vi gjøre det klart for menneskene at det samfunnsliv vi lever i følger uhensiktsmessige, selvlagde menneskelige lover i stedet for de universelle lover som Kristus ba oss følge, ja, så er det mulig å gjennomføre en ny samfunnsorden – kunne gjennomføre Guds rike på jord. Det er en psykologisk og relativt enkel oppgave. Det beror bare på at man ser veien, at man følger kallet. Det er den veien kirken skulle vist. Det var jo også kirkens oppgave i begynnelsen, i den primitive oppvåkning av menneskene fra det enkle til det mer samfunnskompliserte. Men som kirken senere vek fra.

Veien til det nye land, veien til det nye gudsriket på jord, den gikk altså gjennom en åndsrevolusjon. Det var menneskenes tanker som måtte endres i overensstemmelse med sannhet og virkelighet. Og så fikk vi maksimen som vil bli stående gjennom all framtid: «Det er din mentalitet, din sinnsinnstilling, som er din skjebne». For som du tenker, så handler du. Som du tenker i det åndelige, slik høster du i det materielle. Naturens lovmessighet i åndens verden, den kommer du aldri forbi. Dette er Dybwad Brochmanns store og samlende tanke i detalj å tilrettelegge på vitenskapelig og ugiendrivelige måte den samfunnsorden i moderne form som kan gjennomføres i våre dager og gi oss gudsriket som resultat. Det var den linjen han hele tiden fulgte. Det var den røde tråd som gikk gjennom alt hans forskerarbeide. Det var general-

nevneren for alt hans virke.

Den nøkkelen som Dybwad Brochmann var klar over låse opp for veien til det nye land, var hans erkjennelse av at menneskene ikke var ferdig skapt, men under skapelse den dag i dag. Som Kristus sa det: «Min far arbeider til denne dag, og jeg arbeider». Det menneskelige bevissthetsliv var under skapelse og utvikling fra det primitive henimot det fullkomne. «Bli fullkommen som vår Skaper er fullkommen». Det var dit hen menneskene skulle vokse. – Den nye samfunnsform som Kristus pekte på var altså såre realistisk og praktisk. Den kunne gjennomføres, når man gikk riktig fram.

Den annen side ved Brochmanns virke var derfor å forberede og bryte veien for det nye riket mellom menneskene på jord. Han måtte pløye og harve og luke ugress for at jordbunnen skulle være mottakelig for den nye sed.

Så enkelt var hans grunnleggende prinsipp for gjennomførelsen, så forbløffende enkel var sammenhengen at når du først er klar over denne, så vil du på ethvert tidspunkt kunne forstå og plassere Dybwad Brochmanns arbeide gjennom 40 års langt liv. Da vil du se, at enten er det på det ene hovedområdet, altså den «positive» side av saken han arbeider, eller det er på pløyningens og ugresslukningens område, på den «negative» side han virker.

98 prosent av det norske folk forstår, som før nevnt, ikke dette i dag. De holder ham for tåkefyrsten, de holder ham for et enfant terrible. Men det er her på dette området at nå vi hans disipler, hans tilhørere, alle vi som har hatt glede av å følge ham gjennom årene, det er her vi nå kan ta fatt og arbeide videre på den linjen som han har stukket ut.

Skal vi få et samlet bilde av Dybwad Brochmanns livsvirke, så må vi samtidig se på hans forhold til sin samtid på visse bestemte viktige områder. Vi må se nærmere på hans forhold til f.eks. statskirken, hans forhold til politikken og den hedenske stat, hans forhold til vitenskapen. Kanskje også hans forhold til mysticismen, gnosticismen og antroposofien. Og vi må se nærmere på de arbeidsforhold som en fri og uavhengig forsker som representerte de uønskede standpunkter, måtte ta til takke med gjennom det «siviliserte» tyvende århundre.

Om vi kort vil se på Dybwad Brochmanns forhold til statskirken, så vil vi skjønne og forstå tingene med den forklaring som vi tidligere har nevnt og som vi fikk da den første verdenskrig brøt ut. Hvordan den kristne kirke viste seg for Dybwad Brochmanns øyne å være hedenskapets kirke, og hvordan den bar sitt navn kristkirken med urette. Det som var vanskelig for Dybwad Brochmann var å ta den fulle konsekvens av det

syn at kristkirken hadde sviktet sitt kall. – Vanskelig nettopp fordi at Dybwad Brochmann gjennom hele oppveksten var bundet til statskirken, ikke minst gjennom sin far. Men han tok konsekvensen, og han var helt klar over at han måtte ta konsekvensen og at han måtte gjennomføre de hammerslag som han gjennom årtier stadig slo overfor presteskaper og statskirken. Han ville ha dem til å våkne og se at det var Kristi rike på jord – hvis presteskaper de skulle være og bane veien for, i stedet for som de nå gjorde – å opprettholde den hedenske stat og være dennes støtte.

For Dybwad Brochmann var for å gjenta det – fullt klar over at det bare var to slags kollektivism, nemlig den hedenske voldsamlivsform som menneskene hadde hatt gjennom århundrer og årtusener, og den frie samfunnsform som gudsriket på jord representerte. Det er ingen andre enn disse to varianter, hvor mange navn de enn måtte ha, og hvor mange forkledninger de til daglig enn opptrer i.

Dette ville Dybwad Brochmann ha presteskaperet til å se og forstå. Han ville samle dem om denne oppgaven: Å etablere gudsriket på jord! Han ble avvist, fra begynnelsen til slutt. Kanskje kan det være en enkelt Nikodemus blant det tallrike presteskaper som deler Dybwad Brochmanns syn. Men de andre står kompakt imot den dag i dag.

Her ligger det et veldig arbeide i framtiden hvor der må ryddes opp: Statskirkens reformasjon til å bli en fri kristkirke. Et presteskaper for Gudsriket på jord. Disse oppgaver skal være å klarlegge lovmessigheten og den praktiske gjennomførbarhet av de universelle lover, slik Kristus sa det: «Søk først Guds rike og hans rettferdighet og lov-

messighet, så får I alle ting i tillegg».

I det lengste håpet Dybwad Brochmann på at han skulle få ørenslud innen statskirken. Men da det tidspunkt nærmet seg at han av de hedenske statsmyndigheter skulle settes inn i fengsel, da tok han i 1947 skrittet helt ut og meldte seg ut av statskirken. Ikke bare som en tom demonstrasjon; han hadde på forhånd skrevet en hel bok med detaljert påvisning av statskirkens syndefall i fortid og nåtid: om hvordan den hadde godkjent dansen om gullkalven, mammonismen i verden, de hadde godkjent voldsmentaliteten og voldsstaten med dobbeltmoralen, de hadde godkjent krigen og krigsguden. Det foreligger altså nå, men riktignok enda ikke trykt, et grunnlag i en samlet bokform som danner programmet for menneskenes videre arbeide på dette området; å reformere statskirken slik at den virkelig kan bli en kristkirke.

Dette vil altså si at Dybwad Brochmann ikke mente at kirken i seg selv er overflødig. Tvert imot mente han at den rene kristkirken har sin misjon på menneskenes framtidige vei framover mot gudsriket. Selv om forholdet er det at kirken til slutt skal gjøre seg selv overflødig, når all lovmessigheten innen gudsriket er utforsket, og menneskene har erkjent denne lovmessighet, gitt seg inn under den og handler etter den daglig. Da vil kristkirken være overflødig, da er det enkelte menneske sin egen prest som viser vei.

(DEL 2 forts. i neste nr. av Samfunnsliv)

SICKO TIL Å BLI SYK AV

Forleden gikk Michael Moores *SICKO* på Fauske kino. Vi var 5 som så denne filmen som forteller at USA er det eneste landet i vesten som ikke har gratis helsevesen. Det var dystert om USA. Ikke bare for de som er fattige og ikke har råd til sykeforsikringer, men også for de 250 millioner mennesker som visse har forsikring, men som forsikringsselskapene med rådgivende leger gjør alt de kan for å slippe å hjelpe. I USA er helsevesenet big business, må vite. Om folk får avslag på beinmarg og operasjoner, så tjener forsikringsselskapene røtt på andre folks langsomme død. Moore var i Canada, Frankrike og Storbritannia og trodde ikke sine egne ører – eller øyne – da han så at gratis helsevesen ikke er noe sosialistisk eller kommunistisk sprøyt, slik amerikanerne innbiller seg det er. Amerikanere bosatt i Paris beskrev helsevesenet som den rene luksu. Alt var gratis uansett inntekstgrunnlag eller mangel på sådan.

USA er fremholdt som den nye verden der alle skulle ha muligheten for frihet og selvutvikling. Men det er et men: dette gjelder bare de med gode penger, aller helst mye penger. Det går sannelig på helsa løs. USA har større barnedødelighet enn landene som ble nevnt i filmen, Frankrike, Canada og Storbritannia. Dessuten lavere levealder.

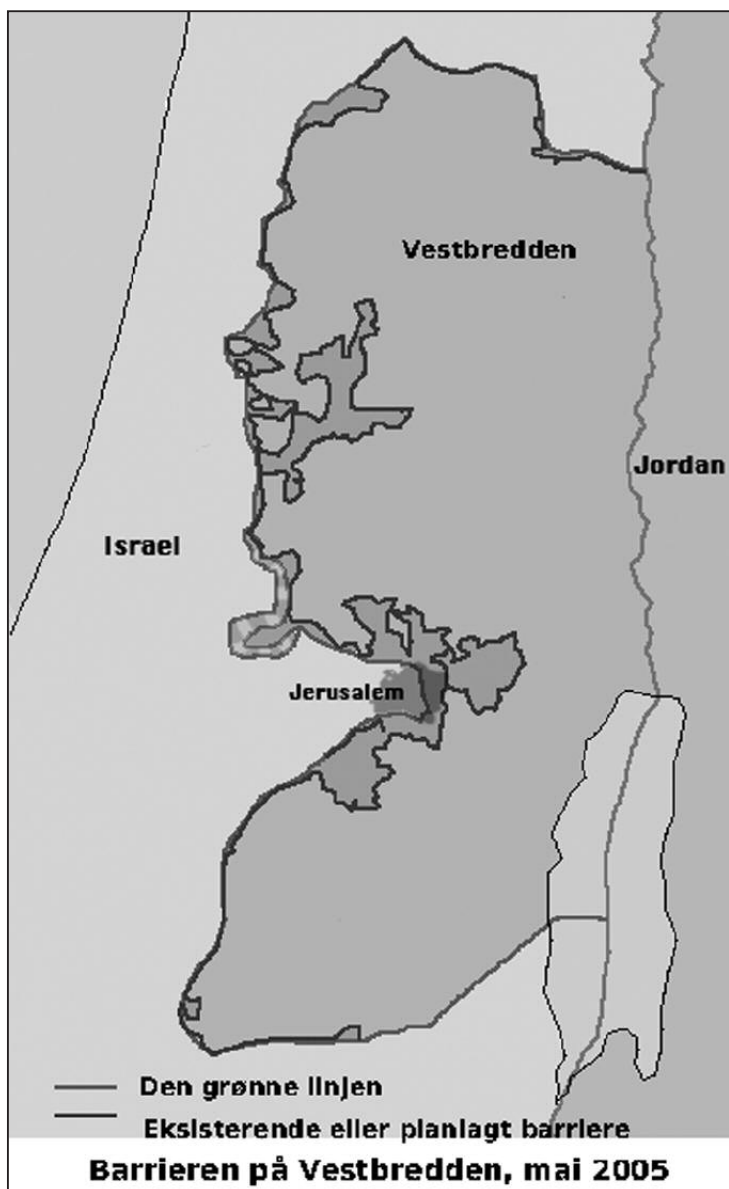
Slutten på filmen var sterk: en del frivillige fra hjelpearbeidet etter terrorangrepet på WTC 11.9, hadde fått store plager etterpå. USAs regjering hadde avvist at de hadde noe ansvar for disse menneskene. Moore fant ut at selv fangene på Guantanamo hadde bedre helsestell enn disse hjelpearbeiderne. Derfor dro han over til Guantanamo for om mulig å få bruke de helsemessige fasilitetene der. Men nei, de hadde ingen muligheter for å komme seg inn dit. Området var avsperrert og godt bevoktet. Dermed tok han med seg hele gruppen til Castros Havana. Der fikk hele bunchen gratis hjelp på Havanas enorme sykehus. Gjett om amerikanerne – som hadde ansett disse cubanerne som de verste av de verste – fikk hakeslepp og tårer i øynene. En av kvinnene som brukte astmamedisin – en inhalator til 120 dollar boksen i hjembyen i USA, fikk samme type på et apotek i Havana for 50 cents! Hun fylte kofferten, selvfølgelig.

Jeg oppfordrer særlig Frp'ere til å se denne filmen, selv om det koster et nådeløst kritisk blikk på amerikansk helsevesen (uvesen). For dem virker jo USA som selve drømmelandet.

DOJ

Israels barriere på Vestbredden

Fra Wikipedia, den frie encyklopedi

Kart over barrierens trasé. Barrieren er i blått, våpenhvilelinjen fra 1949 i grønt

Israels barriere på Vestbredden, også omtalt som Muren eller Sikkerhetsgjerdet, betegner en ca 670 kilometer lang avsperring som er under bygging inne på og langs grensa til det okkuperte Vestbredden.

Byggingen av barrieren ble igangsatt i 2003. Det var forsvarsminister Benjamin Ben-Elizier som foreslo byggingen av barrieren. Statsminister Ariel Sharon var skeptisk i starten, men godkjente planen. Barrieren er pr. januar 2007 ennå ikke ferdig. Ifølge israelske myndigheter kommer cirka seks prosent av Vestbredden (200 kvadratkilometer), til å havne på israelsk side av barrieren når den er ferdig.

Palestinske selvstyremyndigheter og enkelte menneskerettighetsaktivister omtaler barrieren som en apartheid-mur. På den annen side foretrekker israelske myndigheter betegnelsen sikkerhetsgjerdet. De viser til at det på mindre sentrale områder brukes en mindre massiv form for avsperring, med blant annet høye stålgjerder, som imidlertid er omgitt av sikkerhetssoner og israelske patruljeveier. Bare fem prosent av traseen består av massiv betongmur.

Barrieren er blitt fordømt av store deler av det internasjonale samfunnet. Særlig fordi den legger beslag på palestinske arealer, gjør det vanskelig for palestinere å bevege

seg og splitter noen landsbyer. Mange ser den også som et instrument for å sikre Israel permanent kontroll over enkelte deler av Vestbredden. Mot seks stemmer (Israel, USA, Mikronesia, Australia, Palau og Marshalløyene) fordømte FNs hovedforsamling de deler av traseen som bygges på områder okkupert i 1967, og den Internasjonale domstolen i Haag har gitt en rådgivende uttalelse om at barrieren i disse områdene er i strid med folkeretten. Barrierens trasé har også skapt debatt innad i Israel. Sommeren 2004 bestemte israelsk høyesterett at deler av traseen nord for Jerusalem måtte endres, da den opprinnelige planen ville ha skapt for store problemer for palestinere.

ICJ påpekte at Israel har rett til å bygge fysiske sperrer mot Vestbredden, men at disse må bygges på israelsk territorium eller følge den såkalte grønne linje. Palestinske myndigheter krever sanksjoner mot Israel fra det internasjonale samfunnet [trenger referanse].

På palestinsk initiativ vedtok FNs generalforsamling 21. juli 2004 en resolusjon med støtte fra 150 stater, som krever at Israel retter seg etter kjennelsen til Den internasjonale domstolen i Haag. Generalforsamlingens resolusjoner er av rådgivende karakter.

Israel sier barrieren bygges for å skape en fysisk sperring for palestinske terrorister, for å hindre terrangrep mot sivilbefolkningen i Israel. Antall terroraksjoner mot Is-

Kun fem prosent av barrieren er av betong

Det meste av barrieren består av stålgjerder med sikkerhetssoner.

rael har gått betydelig ned der barrieren er bygget.[5] Israel har gjort det klart at de vil ignorere både FN-resolusjonene og Haag-domstolens beslutning om rivning. Israel anerkjenner ikke domstolens jurisdiksjon i denne saken.[6]

Palestinske myndigheter hevder at sikkerhet ikke grunnen til at Israel bygger barrieren. Nasser al-Kidwa, palestineres FN-ambassadør, mener at grunnen er at Israel vil «sementere okkupasjonen og annektere store palestinske landområder». Selv om den offisielle israelske linjen er at barrieren er et midlertidig, preventivt tiltak, har enkelte israelske politikere antydning at barrierens trasé kan danne basis for en fremtidig permanent grense mellom en palestinsk stat og Israel.

UNG RAMBO: "INGEN KØDDER MED MEG"

Afghanistan: Leser i Dagbladet 14.november et svarinnlegg fra ung soldat i 2.bataljon på Skjold så øynene blir vidåpne av – forundring. Er det historieløsheten som rir det norske forsvaret anno 2007?

Denne barskingen regner med at han blir en av dem som i neste omgang blir sendt til Afghanistan og må derfor ut for å forsvare sitt valg om å bli soldat overfor en mor som tidligere har uttalt i Dagbladet at hennes sønn på 19 ble satt under stort press i 2.bataljon (2.bn) for å takke ja til utenlandsoppdrag. Soldaten avviser at det forekommer slikt press i 2.bn. Dette betyr jo da i realiteten at enten er det soldaten som lyver om forholdene eller så er det den tidligere nevnte 19-åringen. Når vi i disse dager ser den opphetede debatten som er oppstått i forbindelse med krangelen mellom forsvarssjef Diesen og Rosén om leger til de norske styrkene i Afghanistan, skjønner vi jo straks at det å forholde seg til sannheten innen det militære ikke alltid er så enkelt.

I ungdommelig overmot hevder soldaten videre i sitt innlegg (sitat) "...Og som vi har sett den siste uken så er norske 20-åringer mer en kapable til å gå ut i krig mot Taliban, uansett hvor returnerte og motiverte de er." (soldatens rettskrivning er brukt, sitat slutt).

Hva soldaten fra 2.bn mener med returnerte Taliban-krigere er uvisst, sannsynligvis mener han rutinerte. Han begrunner denne militære overlegenheten med at den norske hær tilbyr verdens beste utdanning, de beste forholdene å trene i og "utstyr som er mange ganger bedre enn Taliban."

Dette ungdommelig overmot setter elegant strek over Afghanistans mange og langvarige kriger gjennom århundrene der befolkningen har kjempet mot invaderende styrker som har vært dem langt overlegne utstyrmessig, og kjeppjaget dem ut av landet med tålmodige og langvarige nålestikksoperasjoner.

Er det virkelig unge norske soldaters alvorlige mening at det er norsk suverenitet og norske interesser de beskytter ved å kjempe i Afghanistan?

Avslutningsvis kommer denne unge Rambo-figuren med følgende gullkorn:

"Vi reiser for å vise verden at ingen kødder med norske interesser."

Hvem er det egentlig som kødder med hvem i Afghanistan?

DOJ

Vi blir vel ikke lyst i bann eller truet på livet pga dette i julenummeret av Samfunnsliv?

Foredrag av B. D. Brochmann på CD

En rekke av BDBs foredrag kan nå bestilles samlet på CD i mp3-format. Foredragene har opprinnelig vært tatt opp på spolebåndopptaker for deretter å ha blitt kopiert over til kassett. Fra kassett er de nå digitalisert og komprimert til mp3-filer som kan spilles av på PC eller en mp3-avspiller (f. eks. en mobiltelefon). CDen koster kr. 200,- pluss porto og kan bestilles fra Bondes Forlag, v/Dag O. Johansen, 8200 Fauske, via epost til dagoj@online.no eller SMS til 93850411

BERTRAM D. BROCHMANN – den store sosial- reformatoren i Norge

Bertram Dybwad Brochmann (1881-1956) var prestesønn og utdannet gartner. Han reiste land og strand rundt og prekte om en ny samfunnslære. En lære som talte Staten og Kirken midt i mot.

For Brochmann var statsmakt, pengemakt og religion menneskehetens nye avguder. Disse molokene som han kaller dem, knebler friheten og folket. Brochmann bygger sin nye samfunnslære på en radikal forståelse av Kristus og evangeliene.

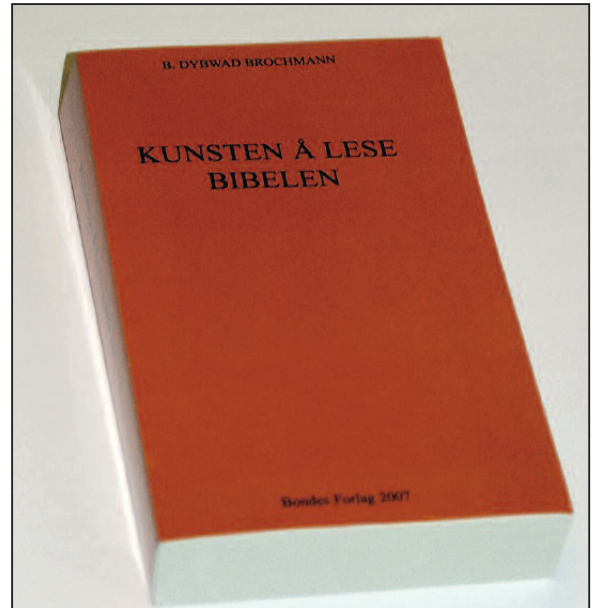
Brochmann innførte i sin samfunnslære begreper som "to slags fantasi" (den ukontrollerte og den kontrollerte) og "to slags virkelighet" (den objektive skapt av Gud og den relative skapt av mennesker). Gjennom 40 år utga han mer enn 40 bøker om sin nye samfunnslære. Det vakte stor oppsikt da han i sitt åpne brev til Adolf Hitler i 1937 gir uttrykk for at Hitlers undergang er viss, hvis han fortsetter å følge det makt- og voldsprinsipp han hadde slått inn på. Brochmann hadde dessuten også hjulpet den jødiske Helene Harand i hennes kamp mot Hitlers jødeforfølgelser, og han hadde holdt offentlig foredrag om dette i Wien. Brochmann var derfor uønsket i Berlin.

Så bryter 2. verdenskrig ut, og noen måneder senere står tyskerne etter et kappløp med engelskmennene som okkuperer Norge, mens Konge og Regjering rømmer til England med gullbeholdningen og lar folket i stikken. Om dette sier Brochmann sin hjertens mening i et radioforedrag i juli 1940 - mer enn en måned etter at krigstilstanden mellom Norge og Tyskland var opphørt ved den norske hærs kapitulasjon, og okkupasjonstilstand var inntrådt. Han angriper også Englands kyniske holdning overfor Norge. Hensikten med Brochmanns radioforedrag var for det første å motarbeide Quisling, dernest å fremheve Hitlers riktige økonomi-politikk mot plutokratiet. Dette for å komme på talefot med okkupantene som han hadde tett inn på livet, og for med det å skjeme sine tilhengere i Norge. Han var den første politiker som tok Jesu budskap om å "elske sine fiender" og ikke bare gå én mil med dem, men to, alvorlig. For dette ble Brochmann etter krigens slutt tiltalt og dømt ved det "rettsoppgjør" som av den tilbakevendte Regjering ble iscenesatt overfor 99.000 nordmenn. Brochmann tok som de tusenvis av andre sin fengselsstraff som et utslag av den politiske forfølgelse han var utsatt for. Av ukjente årsaker ble han brått sluppet ut av arrest etter knapt 6 måneders soning.

I sin bok "Til mentalundersøkelse" (1947) beskriver han dette årelange marerittet som norske myndigheter utsatte ham for. "Rettsaken mot B.D.B." (1947) viser i sin fulle bredde hvor parodisk det hele var.

Kunsten å lese Bibelen

Hva handler Bibelen egentlig om? Svaret på dette og mange andre spørsmål får du ved å lese B. D. Brochmanns åndsrevolusjonære bok "Kunsten å lese Bibelen" (første gang utgitt i 1950, nå i ny utgave på Bondes Forlag, 461 s, hft). Boken er et oppgjør med kirkekristendommen, jødedommen, islam og andre religioner. Boken koster kun 100,- pluss porto og kan bestilles fra Bondes Forlag, v/Dag O. Johansen, 8200 Fauske, via epost til dagoj@online.no eller SMS til 93850411

– Rasisme truer det israelske samfunn

Israel er gjennomsyret av rasisme, slår den israelske borgerrettighetsbevegelsen (ACRI) fast i sin årsrapport.

Av NTB

– Rasismen i det israelske samfunn har nådd nye høyder og dette skader både ytringsfriheten og personvernet, konstaterer ACRIIs president Sami Michael.

ACRIIs årsrapport viser at antallet rasistisk motiverte angrep mot arabere har økt med 26 prosent det siste året, og at dobbelt så mange jøder som tidligere sier at de hater arabere, skriver Haaretz.

ACRI viser blant annet til en undersøkelse som Det israelske demokratiinstituttet utførte sist sommer, der det går fram at bare halvparten av de spurte mener at landets jødiske og arabiske statsborgere bør ha like rettigheter. Emigrere. Blant jøder mente 55 prosent av de spurte at israelske myndigheter bør oppmuntre den arabiske befolkningen til å emigrere fra Israel, mens 78 prosent var imot å slippe arabiske partier inn i regjeringen.

Drøyt 20 prosent av Israels befolkning er arabere, de aller fleste av dem etterkommere etter palestinere som takket ja til israelsk statsborgerskap og ble boende innenfor grensene av det som ble staten Israel i 1948.

– Urene arabere. I en annen

undersøkelse utført av universitetet i Haifa sier 74 prosent av jødiske ungdommer at de ser på arabere som «urene».

ACRI kritiserer også israelske myndigheter for å true den arabiske befolkningens ytringsfrihet, ved å true med å stanse offentlig annonsering i arabiskspråklige publikasjoner som kritiserer regjeringen.

– Ingen overraskelse. – Denne rapporten kommer ikke som noen overraskelse på oss, og den bør

heller ikke komme som noen overraskelse på andre, sier Mohammad Barakeh som er formann i partiet Hadash og sitter i den israelske nasjonalforsamlingen.

– Dette er naturlige konsekvenser av den rasistiske kampanjen som ledes av politiske og militære ledere, samt et resultat av den anti-arabiske rasistiske politikken som israelske regjeringer har ført opp gjennom årene, sier Barakeh til Haaretz.

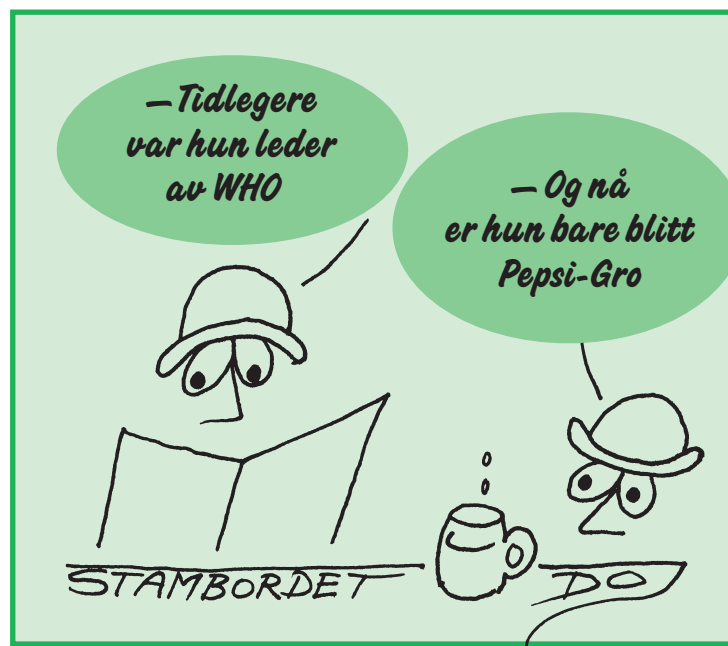
HASARDSPILLERNE

Det er helt utrolig at de fire Nordlandskommunene har satset penger de ikke hadde (altså fremtidige kraftinntekter) på den reneste galskapsspekulasjonen i amerikanske fond. Man behøver ikke være ansatt i et økonomisk rådgivingsfirma for å kunne forutse at amerikansk økonomi nærmest knekker ryggen på problemer innlands og utenlands. Ledelsen i de fire kommunene har altså tatt opp lån med garanti i de fremtidige kraftinntektene og spiller altså russisk rulett med sine egne innbyggers fremtidige penger. Naiviteten lenge leve. Ikke rart nordlendingen blir fremstilt som dumsnill og naiv etter de siste dagens oppslag.

Jeg har sagt det før, men gjentar det gjerne: Ola og Kari Nordmann er bitt av en spilllegalskap som sprer seg i alle lag av folket. Og snylterne i selskapene som skal være såkalte "rådgivere" sitter klar med resepten: satse på lugubre fond og aksjer. No questions asked. Dette er den moderne tids form for dansen rundt gullkalven som Bibelen skriver om. Pengegalskapen råder grunnen man bygger en nasjon på. Men når grunnen består av sand og løgner, kan ikke det norske hus bli stående.

Godt krakk!

DOJ

Samfunnsliv

Redaksjon og ekspedisjon
6150 ØRSTA

Abonnement i hele Norden
Kr. 500,- pr år
kr. 250,- pr halvår

Annonsepris kr. 4,- pr mm
I. side kr. 4,50 pr mm

Abonnement kan tegnes
ved poststedene eller
direkte i ekspedisjonen

Sats og trykk:
Møre-Nytt, Ørsta